

Sygn. akt : II AKa 146/11

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 czerwca 2011 r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący	SSA Robert Kirejew (spr.)
Sędziowie	SSA Marek Charuza SSA Wiesław Kosowski
Protokolant	Agnieszka Przewoźnik

przy udziale Prokuratora Prok. Apel. Dariusza Wiory

po rozpoznaniu w dniu 9 czerwca 2011 r. sprawy

1. **J. P.** s. J. i N., ur. 21 marca 1963r. w S.
2. **D. S.** s. S. i Z., ur. (...) w B.
3. **T. M.** s. K. i T., ur. (...) w K.
4. **M. M.** s. J. i T., ur. (...) w S.
5. **J. K.** s. K. i G., ur. (...) w S.
6. **S. G.** s. B. i K., ur. (...) w S.

oskarżonych z art. 258 § 1 kk i inne

na skutek apelacji obrońców

od wyroku Sądu Okręgowego w Katowicach z dnia 1 września 2010 r.

sygn. akt. V K 54/08

1. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

- z podstawy wymiaru kary orzeczonej wobec J. P. w punkcie 10 wyroku oraz wobec S. G. w punkcie 46 wyroku eliminuje przepisy art. 19§1 k.k. i art. 60§2 k.k., a w miejsce przepisu art. 60§6 pkt 1 k.k. przyjmuje przepis art. 60§6 pkt 2 k.k.;
- z podstawy wymiaru kar orzeczonych w punktach: 11, 24, 29, 32 i 44 zaskarżonego wyroku eliminuje przepis art. 286§1 k.k.;

- z podstawy wymiaru kary orzeczonej wobec J. P. w punkcie 12 wyroku oraz wobec S. G. w punkcie 45 wyroku eliminuje przepis art. 299§1 k.k.;
  - w miejsce kwalifikacji prawnej, podstawy wymiaru kary oraz rozstrzygnięcia o karze ujętych w punkcie 25 zaskarżonego wyroku przyjmuje, że czyn przypisany tam D. S. wyczerpał znamiona przestępstwa skarbowego z art. 9§1 k.k.s. w zw. z art. 62§2 k.k.s. i z art. 76§1 k.k.s. w zw. z art. 37§1 pkt 5 k.k.s. i w zw. z art. 7§1 k.k.s. i za to na podstawie art. 76§1 k.k.s. przy zastosowaniu art. 7§2 k.k.s. oraz na podstawie art. 23§1 i 3 k.k.s. skazuje D. S. na karę 1 (jednego) roku i 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę w wymiarze 120 (stu dwudziestu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawkiiennej na kwotę 100 (sto) złotych;
  - uchyla orzeczenie o karze łącznej zawarte w punkcie 27 zaskarżonego wyroku i w to miejsce na podstawie art. 39§1 i 2 k.k.s. wymierza D. S. karę łączną 2 (dwóch) lat i 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności i karę łączną grzywny w wymiarze 220 (dwustu dwudziestu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawkiiennej na kwotę 100 (sto) złotych;
  - w miejsce kwalifikacji prawnej, podstawy wymiaru kary oraz rozstrzygnięcia o karze ujętych w punkcie 32 zaskarżonego wyroku przyjmuje, że czyn przypisany tam M. M. wyczerpał znamiona przestępstwa skarbowego z art. 62§2 k.k.s. i z art. 76§1 k.k.s. w zw. z art. 37§1 pkt 5 k.k.s. i w zw. z art. 7§1 k.k.s. oraz w zw. z art. 6§2 k.k.s. i za to na podstawie art. 76§1 k.k.s. przy zastosowaniu art. 7§2 k.k.s. oraz na podstawie art. 23§1 i 3 k.k.s. skazuje M. M. na karę 1 (jednego) roku i 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę w wymiarze 100 (stu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawkiiennej na kwotę 25 (dwudziestu pięciu) złotych;
  - uchyla orzeczenie o karze łącznej zawarte w punkcie 34 zaskarżonego wyroku i w to miejsce na podstawie art. 39§1 i 2 k.k.s. wymierza M. M. karę łączną 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz karę łączną grzywny w wymiarze 200 (dwustu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawkiiennej na kwotę 25 (dwudziestu pięciu) złotych;
  - uchyla rozstrzygnięcia zawarte w punktach 35 i 36 zaskarżonego wyroku i w to miejsce na podstawie art. 69§1 i 2 k.k. w zw. z art. 20§2 k.k.s. oraz na podstawie art. 41a§1 i 2 k.k.s. warunkowo zawiesza wykonanie orzeczonej wobec M. M. kary łącznej pozbawienia wolności na okres próby wynoszący 3 (trzy) lata, oddając go w okresie próby pod dozór kuratora;
  - w miejsce kwalifikacji prawnej, podstawy wymiaru kary oraz rozstrzygnięcia o karze ujętych w punkcie 42 zaskarżonego wyroku przyjmuje, że czyn przypisany tam J. K. wyczerpał znamiona przestępstwa skarbowego z art. 18§2 k.k. w zw. z art. 62§2 k.k.s. i z art. 18§3 k.k. w zw. z art. 76§1 k.k.s. w zw. z art. 37§1 pkt 5 k.k.s. i w zw. z art. 7§1 k.k.s. i za to na podstawie art. 76§1 k.k.s. przy zastosowaniu art. 7§2 k.k.s. i art. 19§1 k.k. oraz na podstawie art. 23 § 1 i 3 k.k.s. skazuje J. K. na karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę w wymiarze 180 (stu osiemdziesięciu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawkiiennej na kwotę 100 (sto) złotych;
  - zawarte w punkcie 48 zaskarżonego wyroku zaliczenia okresów rzeczywistego pozbawienia wolności D. S., J. K. i M. M. odnosi w takim samym kształcie do wymierzonych niniejszym wyrokiem kar łącznych pozbawienia wolności względem D. S. i J. K. oraz kary łącznej grzywny względem M. M.;
2. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

3. zasądza od Skarbu Państwa (Sąd Okręgowy w Katowicach) na rzecz adw. A. F. – Kancelaria Adwokacka w K., kwotę 738 (siedemset trzydzieści osiem) złotych, w tym 23 % podatku VAT, tytułem nie opłaconych kosztów obrony z urzędu oskarżonego J. P. w postępowaniu odwoławczym;

4. zwalnia oskarżonych T. M., J. P., D. S., J. K., M. M. i S. G. od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, obciążając jego wydatkami Skarb Państwa.

Sygn. akt II AKa 146/11

1.UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Katowicach pod sygnaturą akt V K 54/08 rozpoznawał sprawę przeciwko oskarżonym: P. K., E. A., J. P., D. S., T. M., M. M., E. R., J. K. i S. G.. W wydanym w tej sprawie wyroku z dnia 1 września 2010 r. Sąd Okręgowy w Katowicach w odniesieniu do oskarżonych J. P., D. S., T. M., M. M., J. K. i S. G. zawarł następujące rozstrzygnięcia:

- uznał J. P. za winnego tego, że w okresie od początku września do 30 listopada 2006 r. w K., S. i innych miastach brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu popełnianie przestępstw przeciwko obrotowi pieniędzmi, mieniu, dokumentom oraz obrotowi gospodarczemu, w której skład wchodził nadto: obywatele Szwecji – P. K. i E. A., a także obywatele Polski: S. G., T. M., K. K., M. M., E. R., D. S., J. O. i inne osoby, tj. za winnego przestępstwa z art. 258 § 1 k.k. i skazał go za to na karę 1 roku pozbawienia wolności;
- uznał J. P. za winnego tego, że w okresie od początku września do 30 listopada 2006 r. w K., S. i innych miastach na terenie województwa (...), udzielił pomocnictwa obywatelom Szwecji – P. K. i E. A. w procederze podrabiania kart płatniczych (innych niż pieniądź środków płatniczych) w ten sposób, że umożliwił im wejście w posiadanie nowego specjalistycznego urządzenia służącego do nagrywania elektronicznych informacji na czyste blankiety kart magnetycznych – kodera, po tym, jak używane przez nich urządzenie zepsuło się, zamawiając je w nieustalonym miejscu i powodując jego przesłanie, przy czym zarzucanego czynu dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu części kary za umyślne przestępstwo podobne, będąc uprzednio skazany wyrokiem Sądu Okręgowego w Gliwicach, Wydziału Zamiejscowego w W. z dnia 26.04.2002 r., w sprawie V K 136/01, za czyny z art. 310 § 1 k.k., 294 § k.k. i inne na karę 8 lat pozbawienia wolności, którą to karę odbywał w okresie od dnia 14.01.1996 r. do dnia 02.03.2004 r., kiedy to udzielono mu przerwy w karze, która to kara została objęta wyrokiem łącznym Sądu Okręgowego w Gliwicach Wydziału Zamiejscowego w W. z dnia 26.08.2002 r. w sprawie V K 58/02, tj. za winnego czynu wyczerpującego znamiona przestępstwa z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 310 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 19 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 310 § 1 k.k. w zw. z art. 60 § 2 k.k. w zw. z art. 60 § 6 pkt 1 k.k. skazał go na karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności;
- uznał J. P. za winnego tego, że w okresie od początku września do 30 listopada 2006 r. w K., S., C. i innych miastach na terenie województwa (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z obywatelami Szwecji – P. K. i E. A., a także obywatelami Polski: M. M., K. K., T. M., S. G., E. R., D. S., J. O. oraz innymi osobami, działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, a także działając wspólnie i w porozumieniu z G. J., z którymi to osobami posługując się podrobionymi kartami płatniczymi wprowadził w błąd co do autentyczności i faktycznego zaistnienia transakcji handlowych pracowników Centrum Usług (...) S.A. w W. oraz (...) S.A. w P., doprowadził (...) S.A. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości w łącznej kwocie 1.190.191 zł, i tak:

- w okresie pomiędzy 8.09.2006 r. a 8.11.2006 r., po dokonaniu serii 167 pozornych transakcji przy użyciu terminala (...) znajdującego się w siedzibie stacji paliw (...) w K., doprowadził wskazanego pokrzywdzonego do rozporządzenia mieniem znacznej wartości w kwocie 192.420 zł oraz usiłował doprowadzić go do rozporządzenia mieniem znacznej wartości w kwocie 521.555 zł, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na odrzucenie autoryzacji transakcji,
- w okresie pomiędzy 6 a 30.11.2006 r., po dokonaniu serii 364 pozornych transakcji przy użyciu terminala (...) znajdującego się w siedzibie (...) sp. z o.o. z siedzibą w S., doprowadził wskazanego pokrzywdzonego do rozporządzenia mieniem znacznej wartości w kwocie 803.579 zł,
- w okresie pomiędzy 6 a 30.11.2006 r. usiłował doprowadzić wskazanego pokrzywdzonego do rozporządzenia mieniem w kwocie 668.636 zł, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na odrzucenie autoryzacji transakcji,

jak również doprowadził (...) S.A. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej kwocie 21.299 zł oraz usiłował doprowadzić tę spółkę do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 92.952,54 zł, i tak:

- w dniu 26.10.2006 r., po dokonaniu serii 5 pozornych transakcji przy użyciu terminala (...) znajdującego się w sklepie (...) w K., doprowadził wskazanego pokrzywdzonego do rozporządzenia mieniem w kwocie 21.299 zł,
- w dniu 8.11.2006 r., po dokonaniu serii 27 pozornych transakcji przy użyciu terminala (...) znajdującego się w siedzibie (...) sp. z o.o. w C., usiłował doprowadzić wskazanego pokrzywdzonego do rozporządzenia mieniem w kwocie 92.952,54 zł, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na fakt, iż w 13 przypadkach transakcje zostały odrzucone, a w 14 przypadkach transakcje zostały zaakceptowane, lecz płatność z ich tytułu została wstrzymana przez pracowników pokrzywdzonej spółki,

doprowadzając w opisany sposób obu wskazanych pokrzywdzonych do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości w łącznej kwocie 1.017.298 zł oraz usiłując doprowadzić ich do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości w łącznej kwocie 1.283.143,54 zł, w ten sposób, że wyszukiwał osoby, które chciały przystąpić do przestępnego procederu, udzielał wskazanym wyżej osobom instrukcji odnośnie do jego prowadzenia, kontaktował z osobami dokonującymi płatności fałszywymi kartami, na bieżąco kontrolował obieg pieniędzy, dzielił zyski z przestępstwa, przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się w opisanych wyżej warunkach powrotu do przestępstwa. Sąd Okręgowy przyjmując, że J. P. czynem tym wyczerpał ustawowe znamiona przestępstwa z art. 310 § 2 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 310 § 2 k.k. w zw. z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. skazał go za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i art. 33 § 1,2,3 k.k. na karę 2 lat pozbawienia wolności i wymierzył grzywnę w wysokości 240 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 100 złotych;

- uznał J. P. za winnego tego, że w okresie od początku lata do 30 listopada 2006 r. w S., K. i innych miastach na terenie województwa (...), działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu ze S. G. podejmował czynności mające udaremnić lub znacznie utrudnić stwierdzenie przestępczego pochodzenia, wykrycie, zajęcie i orzeczenie przepadku środków finansowych znajdujących się na rachunku bankowym (...) sp. z o.o. w S. w kwocie nie mniejszej niż 803.579 zł, w ten sposób, że przekazywał S. G. informacje o wpływie środków finansowych na rachunek bankowy tej spółki, polecał dokonywanie ich wypłaty, a następnie w części odbierał je od niego dokonując ich podziału pomiędzy uczestników procederu, przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się w opisanych wyżej warunkach powrotu do przestępstwa. Sąd Okręgowy w Katowicach uznał, że w tym przypadku czyn J. P. wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 299 § 1 k.k. w zw. z art. 299 § 5 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 299 § 1 k.k. w zw. z art. 299 § 5 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i art. 33 § 1, 2, 3 k.k. skazał go na karę 1 roku

i 6 miesięcy pozbawienia wolności i wymierzył grzywnę w wysokości 240 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 100 złotych;

- uznał J. P. za winnego tego, że w dniu 28.09.2007 r. w W. czynił przygotowania do prowadzenia procederu podrabiania dokumentów uprawniających do otrzymania sum pieniężnych – kart płatniczych, czyli tak zwanego „klonowania kart płatniczych”, w ten sposób, że przechowywał w wynajmowanym przez siebie mieszkaniu urządzenie służące do nagrywania danych na kartach magnetycznych – koder nr M. (...) oraz 82 blankiety kart magnetycznych, na których w 13 przypadkach znajdowały się podrobione karty płatnicze, jak również posiadał nagrane na nośnikach elektronicznych dane pozwalające na dokonanie podrobienia 12 kart płatniczych, a także posiadał przy sobie w chwili zatrzymania oprogramowanie do kodera M. (...), przy czym zarzucanego czynu dopuścił się w opisanych wyżej warunkach powrotu do przestępstwa, czym wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 310 § 4 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 310 § 4 k.k. skazał go na karę 1 roku pozbawienia wolności;
- uznał J. P. za winnego tego, że w okresie od 6 marca 2005 r. do 28.09.2007 r. w K., W., S., C. i innych miastach, korzystając z przerwy w odbywaniu kary 15 lat pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Okręgowego w Gliwicach Wydziału Zamiejscowego w W. w sprawie V K 58/02, bez usprawiedliwionej przyczyny nie powrócił do zakładu karnego w ciągu 3 dni po upływie wyznaczonego terminu, co wyczerpało znamiona przestępstwa z art. 242 § 3 k.k. i za to na podstawie art. 242 § 3 k.k. w zw. z art. 242 § 2 k.k. skazał go na karę 1 roku pozbawienia wolności;
- uznał J. P. za winnego tego, że w okresie od 2005 r. do 28 września 2007 r. działając w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w nieustalonym miejscu, działając wspólnie i w porozumieniu z inną osobą, z zamiarem użycia jako autentyczne, podrobił następujące dokumenty: dowód osobisty nr (...) oraz prawo jazdy nr (...) na nazwisko W. S. w ten sposób, że przekazał swoje zdjęcia oraz dane osobowe W. S., a także numery seryjne jego dokumentów osobie zajmującej się tworzeniem fałszywych dokumentów, celem ich podrobienia, a następnie dokumentów tych wielokrotnie użył jako autentycznych oraz podrobił podpisy W. S. na umowach, przy zawieraniu których posługiwał się podrobionymi na to nazwisko dokumentami, i tak:
- w okresie od 21.03.2005 r. do 28.09.2007 r. posłużył się podrobionym uprzednio dowodem osobistym nr (...) na nazwisko W. S. w ten sposób, że okazał przedmiotowy dokument podczas zakładania rachunków bankowych o numerach: (...) i (...) w Raiffeisen Bank,
- w dniu 10.04.2007 r. w P. posłużył się podrobionym uprzednio dowodem osobistym nr (...) na nazwisko W. S. w ten sposób, że okazał przedmiotowy dokument funkcjonariuszowi Policji podczas kontroli drogowej, podając jednocześnie, iż nie posiada przy sobie prawa jazdy, kiedy to prowadził samochód osobowy V. (...) nr rej. (...),
- w dniu 28.06.2007 r. w K. posłużył się podrobionym uprzednio prawem jazdy nr (...) na nazwisko W. S. w ten sposób, że okazał przedmiotowy dokument funkcjonariuszowi Policji podczas kontroli drogowej w związku z popełnionym wykroczeniem drogowym – kolizją, kiedy to prowadził samochód osobowy V. (...) nr rej. (...),
- w dniu 18.07.2007 r. w C. posłużył się podrobionym uprzednio dowodem osobistym nr (...) na nazwisko W. S. w ten sposób, że okazał przedmiotowy dokument funkcjonariuszowi Policji podczas kontroli drogowej podając jednocześnie, iż nie posiada przy sobie prawa jazdy, kiedy to prowadził samochód osobowy V. (...) nr rej. (...),
- w dniu 18.06.2007 r. w W. posłużył się podrobionym uprzednio prawem jazdy nr (...) na nazwisko W. S. w ten sposób, że okazał przedmiotowy dokument podczas zawierania umowy pośrednictwa w zawieraniu umowy najmu mieszkania z przedstawicielem firmy (...), a następnie na tej umowie podrobił podpis W. S.,
- w dniu 29.11.2006 r. w K. podrobił podpisy W. S. na umowie monitorowania systemów alarmowych domu znajdującego się przy ul. (...) w K. oraz na załączniku do tej umowy,

- w dniu 7.05.2007 r. w W. posłużył się podrobionym uprzednio dowodem osobistym nr (...) na nazwisko W. S. w ten sposób, że okazał przedmiotowy dokument i podał znajdujące się na nim dane podczas zawierania umowy najmu mieszkania przy ul.(...) w W. z M. K. (1), a następnie na tej umowie i stanowiącym do niej załączniku podrobił podpisy W. S.,
- w dniu 30.06.2007 r. w W. posłużył się podrobionym uprzednio dowodem osobistym nr (...) na nazwisko W. S. w ten sposób, że okazał przedmiotowy dokument i podał znajdujące się na nim dane podczas zawierania umowy najmu mieszkania przy ul. (...) w W. z P. A. i U. A., a następnie na tej umowie i stanowiącym do niej załącznik protokole przekazania lokalu podrobił podpisy W. S.

- to jest za winnego popełnienia czynu wyczerpującego ustawowe znamiona przestępstwa z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 270 § 1 k.k. skazał go na karę 1 roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności;

- uznał J. P. za winnego tego, że w kwietniu 2004 r. w Ł., działając wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził (...) S.A. w Ł. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 13.800 zł w ten sposób, że dostarczył E. P. fałszywe zaświadczenie o jej zatrudnieniu i zarobkach, które to zaświadczenie wymieniona przedłożyła w Ekspozyturze nr 5 banku (...) S.A. w Ł. wraz z wnioskiem o udzielenie jej kredytu i przyznanie limitu spłaty karty (...), wprowadzając w błąd pracowników banku co do faktu jej zatrudnienia i uzyskiwanych dochodów, a także zamiaru wywiązania się z obowiązku spłaty kredytu i limitu karty (...), przy czym zarzucanego czynu dopuścił się w opisanych już warunkach powrotu do przestępstwa, uznając, że czyn ten wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. i art. 33 § 1, 2, 3 k.k. skazał go na karę 1 roku pozbawienia wolności i wymierzył mu grzywnę w wysokości 40 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 100 złotych;
- uznał J. P. za winnego tego, że w maju 2004 r. w Ł., działając wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził (...) S.A. w Ł. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 14.400 zł w ten sposób, że dostarczył G. M. fałszywe zaświadczenie o jego zatrudnieniu i zarobkach, które to zaświadczenie wymieniony przedłożył w Ekspozyturze nr 5 banku (...) S.A. w Ł. wraz z wnioskiem o udzielenie mu kredytu i przyznanie limitu spłaty karty (...), wprowadzając w błąd pracowników banku co do faktu jego zatrudnienia i uzyskiwanych dochodów, a także zamiaru wywiązania się z obowiązku spłaty kredytu i limitu karty (...), przy czym zarzucanego czynu dopuścił się w opisanych wyżej warunkach powrotu do przestępstwa, uznając, że czyn ten wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. i art. 33 § 1, 2, 3 k.k. skazał go na karę 1 roku pozbawienia wolności i wymierzył mu grzywnę w wysokości 40 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 100 złotych;
- uznał J. P. za winnego tego, że w dniu 1.06.2004 r. w Ł., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził (...) S.A. w Ł. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 3800 zł w ten sposób, że przedłożył w Ekspozyturze nr 5 banku (...) S.A. w Ł. dostarczył G. M. fałszywe zaświadczenie o swoim zatrudnieniu i zarobkach, wraz z wnioskiem o przyznanie limitu spłaty karty (...), wprowadzając w błąd pracowników banku co do faktu jego zatrudnienia i uzyskiwanych dochodów, a także zamiaru wywiązania się z obowiązku spłaty limitu karty (...), przy czym zarzucanego czynu dopuścił się w opisanych wyżej warunkach powrotu do przestępstwa, tj. za winnego czynu wyczerpującego znamiona przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. i art. 33 § 1, 2, 3 k.k. skazał go na karę 1 roku pozbawienia wolności i wymierzył mu grzywnę w wysokości 40 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 100 złotych;
- uznał J. P. za winnego tego, że w czerwcu 2004 r. w Ł., działając wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził (...) S.A. w Ł. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 26.000 zł w ten sposób, że dostarczył A. O. fałszywe zaświadczenie o jego zatrudnieniu i zarobkach,

które to zaświadczenie wymieniony przedłożył w Ekspozyturze nr 5 banku (...) S.A. w Ł. wraz z wnioskiem o udzielenie mu kredytu i przyznanie limitu spłaty karty (...), wprowadzając w błąd pracowników banku co do faktu jego zatrudnienia i uzyskiwanych dochodów, a także zamiaru wywiązania się z obowiązku spłaty kredytu i limitu karty (...), przy czym zarzucanego czynu dopuścił się w opisanych wyżej warunkach powrotu do przestępstwa, tj. za winnego czynu wyczerpującego znamiona przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. i art. 33 § 1, 2, 3 k.k. skazał go na karę 1 roku pozbawienia wolności i wymierzył mu grzywnę w wysokości 40 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 100 złotych;

- uznał J. P. za winnego tego, że w lipcu 2004 r. w Ł., działając wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, usiłował doprowadzić (...) S.A. w Ł. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 15.000 zł w ten sposób, że dostarczył M. K. (2) fałszywe zaświadczenie o jej zatrudnieniu i zarobkach, które to zaświadczenie wymieniona przedłożyła w Ekspozyturze nr 5 banku (...) S.A. w Ł. wraz z wnioskiem o udzielenie jej kredytu, wprowadzając w błąd pracowników banku co do faktu jej zatrudnienia i uzyskiwanych dochodów, a także zamiaru wywiązania się z obowiązku spłaty kredytu, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na ujawnienie przestępstwa przez pracowników banku, przy czym zarzucanego czynu dopuścił się w opisanych wyżej warunkach powrotu do przestępstwa, tj. za winnego czynu wyczerpującego znamiona przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. i art. 33 § 1, 2, 3 k.k. skazał go na karę 1 roku pozbawienia wolności i wymierzył mu grzywnę w wysokości 40 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 100 złotych;
- uznał J. P. za winnego tego, że w czerwcu 2004 r. w Ł., działając wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, usiłował doprowadzić (...) S.A. w Ł. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 35.000 zł w ten sposób, że dostarczył M. O. fałszywe zaświadczenie o jego zatrudnieniu i zarobkach, które to zaświadczenie wymieniony przedłożył w Ekspozyturze nr 5 banku (...) S.A. w Ł. wraz z wnioskiem o udzielenie mu kredytu i przyznanie limitu spłaty karty (...), wprowadzając w błąd pracowników banku co do faktu jego zatrudnienia i uzyskiwanych dochodów, a także zamiaru wywiązania się z obowiązku spłaty kredytu i limitu karty (...), lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na odmowę przyznania kredytu i limitu przez bank, przy czym zarzucanego czynu dopuścił się w opisanych wyżej warunkach powrotu do przestępstwa, tj. za winnego czynu wyczerpującego znamiona przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. i art. 33 § 1, 2, 3 k.k. skazał go na karę 1 roku pozbawienia wolności i wymierzył mu grzywnę w wysokości 40 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 100 złotych;
- na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 i 2 k.k. połączył wymienione wyżej kary pozbawienia wolności oraz grzywny orzeczone wobec J. P. i wymierzył mu karę łączną 4 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę łączną grzywny w wysokości 540 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 100 złotych;
- uznał D. S. za winnego tego, że w okresie od początku października do 30 listopada 2006 r. w S., K. i innych miastach, wspólnie z obywatelami Szwecji – P. K. i E. A., a także obywatelami Polski: J. P., K. K., T. M., M. M., S. G., E. R. oraz innymi osobami brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu popełnianie przestępstw przeciwko obrotowi pieniędzmi, mieniu, dokumentom oraz obrotowi gospodarczemu, a także wyłudzeniami podatku VAT i akcyzowego w związku z obrotem paliwami, tj. za winnego przestępstwa z art. 258 § 1 k.k. i skazał go za to na karę 1 roku pozbawienia wolności;
- uznał D. S. za winnego tego, że w okresie od początku października do 30 listopada 2006 r. w S., K. i innych miastach na terenie województwa (...), działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z obywatelami Szwecji – P. K. i E. A., a także J. P., S. G., M. M., T. M., K. K., E. R. oraz innymi osobami, po uprzednim posłużeniu się przez P. K. i E. A. podrobionymi kartami płatniczymi, wprowadził w błąd co do autentyczności i faktycznego zaistnienia transakcji handlowych

pracowników Centrum Usług (...) S.A. w W. i doprowadził wskazaną spółkę do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości w łącznej kwocie 803.579 zł oraz usiłował doprowadzić ją do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 668.636 zł, w związku z serią pozornych transakcji gospodarczych, których stroną była (...) sp. z o.o. w S. w ten sposób, że wskazywał propozycje przestępczej działalności, w której spółka miała być wykorzystana, a którą wymienieni mieli podjąć wspólnie, podjął się działań, których skutkiem był zakup przedmiotowej spółki w związku z planami jej użycia w przestępczym procederze, udzielał instrukcji co do umiejscowienia jej siedziby, ustalał podział zysków z przestępstwa, skontaktował K. K. i T. M. ze S. G. i J. P., na bieżąco kontrolował obroty na rachunku bankowym spółki, a także umożliwił im zakup, przez podstawioną osobę – M. M., kolejnej spółki z o.o. (...) z siedzibą w T., z zamiarem użycia jej w tożsamym przestępczym procederze, tj. czynu wyczerpującego ustawowe znamiona przestępstwa z art. 310 § 2 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 310 § 2 k.k. w zw. z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to skazał go na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i art. 33 § 1,2,3 k.k. na karę 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności i wymierzył grzywnę w wysokości 120 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 100 złotych;

- uznał D. S. za winnego tego, że w okresie od początku października do 30 listopada 2006 r. w S., K. i innych miastach, działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, kierował popełnionym przez T. K. i M. M. przestępstwem polegającym na wypisywaniu nie mniej niż 36 fikcyjnych faktur VAT dotyczących rzekomej sprzedaży oleju napędowego przez (...) sp. z o.o. w S. takim podmiotom jak: (...) sp. z o.o. w T., (...) C. K. w Ł. oraz tworzeniu innych dokumentów potwierdzających dokonanie tych transakcji, jak druki KP i WZ, podczas gdy w rzeczywistości opisane transakcje nie miały miejsca, w ten sposób, że kontaktował się z J. K., który zamówił wystawienie tych faktur, odebrał od niego wszystkie dane niezbędne do ich wypisywania, sprawdzał poprawność ich wypisania, ustalał wynagrodzenie za ich wypisanie, przekazywał mu wypisane już faktury, udzielał na bieżąco szczegółowych instrukcji osobom uczestniczącym w procederze, pośredniczył w przekazywaniu pieniędzy za ich wypisanie, w wyniku czego doprowadził właściwe Urzędy Skarbowe do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości, polegającego na zaniechaniu pobrania wykazanego w fakturach wymienionych powyżej firm naliczonego podatku VAT, w kwocie nie mniejszej niż 373.378,43 zł, na którą to kwotę składał się podatek VAT wynikający z faktur wystawionych na (...) sp. z o.o. w kwocie 234.288,78 zł oraz podatek VAT wynikający z faktur wystawionych na (...) C. K. w kwocie 139.089,78 zł, tj. za winnego czynu wyczerpującego znamiona przestępstwa z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. i art. 33 § 1, 2, 3 k.k. skazał go na karę 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności i wymierzył mu grzywnę w wysokości 120 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 100 złotych;
- uznał D. S. za winnego tego, że w drugiej połowie listopada 2006 r. na terenie województwa (...), działając z zamiarem utrudnienia stwierdzenia przestępczego pochodzenia środków płatniczych w kwocie 10.000 zł, pochodzących z oszustwa na szkodę Centrum Usług (...) S.A. w W., a także ich wykrycia i zajęcia, przekazał je R. G. jako ratę zapłaty za zakup przez inne osoby spółki z o.o. (...), zakupionej w celu popełnienia przestępstwa, przyjmując, że czynem tym wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 299 § 1 k.k. i za to na podstawie tego przepisu skazał go na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności;
- na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 i 2 k.k. połączył wymienione wyżej kary pozbawienia wolności oraz grzywny orzeczone wobec D. S. i wymierzył mu karę łączną 2 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę łączną grzywny w wysokości 220 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 100 złotych;
- uznał T. M. za winnego tego, że w okresie od końca sierpnia 2006 r. do 30 listopada 2006 r. w S., K. i innych miastach, wspólnie z obywatelami Szwecji – P. K. i E. A., a także obywatelami Polski: J. P., M. M., K. K., S. G., E. R., D. S. i innymi osobami brał udział w międzynarodowej, zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu

popelnianie przestępstw przeciwko obrotowi pieniędzmi, mieniu, dokumentom oraz obrotowi gospodarczemu, tj. za winnego przestępstwa z art. 258 § 1 k.k. i skazał go za to na karę 1 roku pozbawienia wolności;

- uznał T. M. za winnego tego, że w okresie od końca sierpnia 2006 r. do 30 listopada 2006 r. w S., K. i innych miastach na terenie województwa (...), działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z obywatelami Szwecji – P. K. i E. A., a także obywatelami Polski: J. P., M. M., K. K., S. G., E. R., D. S., po uprzednim posłużeniu się przez P. K. i E. A. podrobionymi kartami płatniczymi, wprowadził w błąd co do autentyczności i faktycznego zaistnienia transakcji handlowych pracowników Centrum Usług (...) S.A. w W. i doprowadził wskazaną spółkę do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości w łącznej kwocie 803.579 zł oraz usiłował doprowadzić ją do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 668.636 zł, faktycznie, choć nieformalnie kierując działalnością kupionej w celu dokonania oszustwa spółki z o.o. (...) w S. i tak:
- w okresie pomiędzy 6 a 30.11.2006 r., po dokonaniu przez inne osoby serii pozornych transakcji przy użyciu terminala (...) znajdującego się w siedzibie (...) sp. z o.o. w S., doprowadził wskazanego pokrzywdzonego do rozporządzenia mieniem znacznej wartości w kwocie 803.579 zł,
- w okresie pomiędzy 6 a 30.11.2006 r. po dokonaniu przez inne osoby serii pozornych transakcji przy użyciu terminala (...) znajdującego się w siedzibie (...) sp. z o.o. w S. usiłował doprowadzić wskazanego pokrzywdzonego do rozporządzenia mieniem w kwocie 668.636 zł, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na odrzucenie autoryzacji transakcji,

tj. za winnego przestępstwa z art. 310 § 2 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 310 § 2 k.k. w zw. z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to skazał go na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i art. 33 § 1,2,3 k.k. na karę 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności i wymierzył grzywnę w wysokości 120 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 100 złotych;

- na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. połączył wymienione wyżej kary pozbawienia wolności orzeczone wobec T. M. i wymierzył mu karę łączną 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności;
- uznał M. M. za winnego tego, że w okresie od końca sierpnia 2006 r. do 30 listopada 2006 r. w S., K. i innych miastach, wspólnie z obywatelami Szwecji – P. K. i E. A., a także obywatelami Polski: J. P., T. M., K. K., S. G., E. R., D. S. oraz innymi osobami brał udział w międzynarodowej, zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu popelnianie przestępstw przeciwko obrotowi pieniędzmi, mieniu, dokumentom oraz obrotowi gospodarczemu, tj. za winnego przestępstwa z art. 258 § 1 k.k. i skazał go za to na karę 1 roku pozbawienia wolności;
- uznał M. M. za winnego tego, że w okresie od końca sierpnia do 30 listopada 2006 r. w S., K. i innych miastach na terenie województwa (...), działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, a to obywatelami Szwecji – P. K. i E. A., a także obywatelami Polski: J. P., T. M., K. K., S. G., E. R., D. S. oraz innymi osobami, po uprzednim posłużeniu się przez P. K. i E. A. podrobionymi kartami płatniczymi, wprowadził w błąd co do autentyczności i faktycznego zaistnienia transakcji handlowych pracowników Centrum Usług (...) S.A. w W. i doprowadził wskazaną spółkę do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości w łącznej kwocie 803.579 zł oraz usiłował doprowadzić ją do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 668.636 zł, w ten sposób, że podjął się obowiązków prezesa zarządu (...) sp. z o.o. w S., mając świadomość fikcyjności tej funkcji oraz faktu, że spółka w rzeczywistości jest zarządzana przez inne osoby, a została ona nabyta wyłącznie w celach związanych z popelnieniem przestępstw, podpisywał podsuwane mu dokumenty dotyczące w szczególności założenia spółki, dzierżawy terminala – czytnika kart płatniczych, a także transakcji gospodarczych prowadzonych przez tę spółkę mając świadomość, że wskazana spółka w rzeczywistości nie prowadziła żadnej faktycznej działalności gospodarczej, i tak:

- w okresie pomiędzy 6 a 30.11.2006 r., po dokonaniu przez inne osoby serii pozornych transakcji przy użyciu terminala (...) znajdującego się w siedzibie (...) sp. z o.o. w S., doprowadził wskazanego pokrzywdzonego do rozporządzenia mieniem znacznej wartości w kwocie 803.579 zł,
- w okresie pomiędzy 6 a 30.11.2006 r. po dokonaniu przez inne osoby serii pozornych transakcji przy użyciu terminala (...) znajdującego się w siedzibie (...) sp. z o.o. w S. usiłował doprowadzić wskazanego pokrzywdzonego do rozporządzenia mieniem w kwocie 668.636 zł, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na odrzucenie autoryzacji transakcji,

a także przebywając w pomieszczeniach firmy stwarzał pozory jej legalności, a także umożliwił im zakup kolejnej spółki z o.o. (...) z siedzibą w T., z zamiarem użycia jej w tożsamym przestępczym procederze, występując jako rzekomy nabywca jej udziałów tj. za winnego przestępstwa z art. 310 § 2 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 310 § 2 k.k. w zw. z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to skazał go na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i art. 33 § 1,2,3 k.k. na karę 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności i wymierzył grzywnę w wysokości 100 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 25 złotych;

- uznał M. M. za winnego tego, że w okresie od początku listopada do 30 listopada 2006 r. w S., K. i innych miastach na terenie województwa (...), działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z K. K. i D. S. oraz innymi osobami brał udział w tworzeniu fikcyjnej dokumentacji dotyczącej rzekomej sprzedaży oleju napędowego przez (...) sp. z o.o. w S., w szczególności w wypisaniu nie mniej niż 36 sztuk faktur VAT dotyczących fikcyjnej sprzedaży oleju napędowego przez tę spółkę takim podmiotom jak: (...) C. K. w Ł. i (...) sp. z o.o. w T., a także związanych z tymi fakturami dokumentów KP i WZ, w wyniku czego doprowadził właściwe Urzędy Skarbowe do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości, polegającego na zaniechaniu pobrania wykazanego w fakturach firm: (...) C. K. i (...) sp. z o.o. naliczonego podatku VAT, w łącznej kwocie 373.378,43 zł, na którą to kwotę składał się podatek VAT wynikający z faktur wystawionych na (...) sp. z o.o. w kwocie 234.288,78 zł oraz podatek VAT wynikający z faktur wystawionych na (...) C. K. w kwocie 139.089,78 zł, przyjmując, że czynem tym wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 271 § 1 i 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i art. 33 § 1, 2, 3 k.k. skazał go na karę 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności i wymierzył mu grzywnę w wysokości 100 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 25 złotych;
- na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 i 2 k.k. połączył wymienione wyżej kary pozbawienia wolności oraz grzywny orzeczone wobec M. M. i wymierzył mu karę łączną 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę łączną grzywny w wysokości 20 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 25 złotych;
- na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. wykonanie kary łącznej pozbawienia wolności orzeczonej wobec M. M. warunkowo zawiesił na okres próby wynoszący 3 lata, a na podstawie art. 73 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. oddał go w okresie próby pod dozór kuratora;
- uznał J. K. za winnego tego, że w okresie od początku października do 30 listopada 2006 r. w K. i innych miastach na terenie województwa (...), działając z zamiarem osiągnięcia korzyści majątkowej oraz z zamiarem udzielenia innym osobom pomocnictwa w wyłudzeniu podatku VAT w kwocie nie mniejszej niż 373.378,43 zł w związku z wykorzystaniem fikcyjnych faktur VAT dotyczących obrotu olejem napędowym, za pośrednictwem ustalonej osoby nakłaniał T. M. i K. K. prowadzących faktycznie, choć w rzeczywistości przez podstawioną osobę spółkę z o.o. (...) w S., do wystawiania fikcyjnych faktur VAT dokumentujących rzekomą sprzedaż przez tę spółkę oleju napędowego takim podmiotom jak: (...) sp. z o.o. w T., (...) C. K. w Ł., (...) Stacja Paliw, mając świadomość, że takie transakcje w rzeczywistości nie miały miejsca, w ten sposób, że przekazywał im wszystkie dane niezbędne do wypisania faktur, sprawdzał poprawność ich wypisywania, ustalał warunki wynagrodzenia za ich wypisanie i przekazywał im to wynagrodzenie, odbierał wypisane faktury i przekazywał je innym osobom, w wyniku czego

spowodował wytworzenie 36 fikcyjnych faktur VAT dokumentujących sprzedaż oleju napędowego na łączną kwotę 2.070.553,07 zł, w tym podatek VAT w kwocie 373.378,43 zł, na którą to sumę składa się podatek VAT wynikający z faktur wystawionych na rzecz (...) sp. z o.o. w kwocie 234.288,78 zł oraz podatek VAT wynikający z faktur wystawionych na rzecz (...) C. K. w kwocie 139.089,78 zł, umożliwiając tym samym innym osobom doprowadzenie właściwych Urzędów Skarbowych do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości, polegającego na zaniechaniu pobrania wykazanego w fakturach wymienionych powyżej firm naliczonego podatku VAT, przy czym zarzucanego czynu dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu kary pozbawienia wolności w wymiarze 4 lat orzeczonej wyrokiem Sądu Wojewódzkiego w Warszawie z dnia 30.12.1998 r., w sprawie VIII K 312/97, którą to karę odbywał w okresie od 26.02.1997 r. do 30.12.1998 r. i od 19.11.2002 r. do 23.12.2003 r., będąc warunkowo przedterminowo zwolniony, przyjmując, że czynem tym wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. i art. 33 § 1, 2, 3 k.k. skazał go na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności i wymierzył mu grzywnę w wysokości 180 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 100 złotych;

- uznał S. G. za winnego tego, że w okresie od początku października do 30 listopada 2006 r. w K., S. i innych miastach, wspólnie z obywatelami Szwecji – P. K. i E. A., nieustalonym obywatelem Rumunii, a także obywatelami Polski: J. P., T. M., K. K., M. M., E. R., D. S., J. O. oraz innymi osobami brał udział w międzynarodowej, zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu popełnianie przestępstw przeciwko obrotowi pieniędzmi, mieniem, dokumentom oraz obrotowi gospodarczemu, tj. za winnego przestępstwa z art. 258 § 1 k.k. i skazał go za to na karę 1 roku pozbawienia wolności;
- uznał S. G. za winnego tego, że w okresie od początku października do 30 listopada 2006 r. w K., S. i innych miastach na terenie województwa (...), działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, a to obywatelami Szwecji – P. K. i E. A., a także obywatelami Polski: J. P., T. M., K. K., M. M., E. R., D. S., po uprzednim posłużeniu się 364 razy przez P. K. i E. A. podrobionymi kartami płatniczymi, wprowadził w błąd co do autentyczności i faktycznego zaistnienia transakcji handlowych pracowników Centrum Usług (...) S.A. w W., czym doprowadził wskazaną spółkę do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości w łącznej kwocie 803.579 zł oraz usiłował doprowadzić ją do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 668.636 zł i tak:
- w okresie pomiędzy 6 a 30.11.2006 r., po dokonaniu przez inne osoby serii pozornych transakcji przy użyciu terminala (...) znajdującego się w siedzibie (...) sp. z o.o. w S., doprowadził wskazanego pokrzywdzonego do rozporządzenia mieniem znacznej wartości w kwocie 803.579 zł,
- w okresie pomiędzy 6 a 30.11.2006 r. po dokonaniu przez inne osoby serii pozornych transakcji przy użyciu terminala (...) znajdującego się w siedzibie (...) sp. z o.o. w S. usiłował doprowadzić wskazanego pokrzywdzonego do rozporządzenia mieniem w kwocie 668.636 zł, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na odrzucenie autoryzacji transakcji,

w ten sposób, że przekazywał informacje i instrukcje odnośnie rozpoczęcia i prowadzenia przestępczego procederu osobom zamierzającym do niego przystąpić, a także informował je o zasadach podziału osiąganych z przestępstwa zysków, uczestniczył w zakładaniu rachunków bankowych kupionej w celu wykorzystania w tym procederze spółki z o.o. (...) w S., wskazywał, od jakich podmiotów wydzierzać terminal służący do dokonywania płatności kartami płatniczymi, tj. za winnego przestępstwa z art. 310 § 2 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 310 § 2 k.k. w zw. z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to skazał go na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i art. 33 § 1,2,3 k.k. na karę 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności i wymierzył grzywnę w wysokości 120 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 100 złotych;

- uznał S. G. za winnego tego, że w okresie od początku listopada do 30 listopada 2006 r. w S., działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z J. P., z zamiarem wprowadzenia do legalnego obrotu środków finansowych pochodzących z przestępstwa, podejmował czynności mające udaremnić lub znacznie utrudnić stwierdzenie przestępczego pochodzenia, wykrycie, zajęcie i orzeczenie przepadku środków finansowych, osobiście dokonywał ich wypłaty w kwocie nie mniejszej niż 787.000 zł, a następnie przekazywał je J. P. celem dokonania ich podziału pomiędzy uczestników procederu, osiągając w wyniku opisanego zachowania korzyść majątkową w znacznych rozmiarach, wyrażającą się w utrzymaniu posiadania uzyskanej w przestępczy sposób wymienionej kwoty pieniędzy, czym wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 299 § 1 i 6 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 299 § 1 k.k. w zw. z art. 299 § 6 k.k. w zw. z art. 299 § 5 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i art. 33 § 1, 2, 3 k.k. skazał go na karę 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności i wymierzył grzywnę w wysokości 120 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 100 złotych;
- uznał S. G. za winnego tego, że w drugiej połowie listopada 2006 r. w K., działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, z zamiarem, aby P. K. i E. A. kontynuowali proceder podrabiania innych niż pieniądze środków płatniczych – kart płatniczych, czyli tzw. „klonowania kart płatniczych”, usiłował udzielić im w tym pomocnictwa w ten sposób, że po tym, jak używane przez nich do tego celu urządzenie (koder typu M. (...)) zepsuło się, kontaktował się telefonicznie z przebywającymi na terenie Irlandii osobami posiadającymi inny egzemplarz takiego urządzenia, celem jego odkupienia i przywiezienia do Polski, ustalił z nimi warunki jego odsprzedaży, lecz do popełnienia przestępstwa nie doszło z powodu sprowadzenia urządzenia o analogicznych właściwościach przez innego członka tej grupy przestępczej – J. P., uznając, że w ten sposób wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 310 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 19 § 1 i § 2 k.k. w zw. z art. 310 § 1 k.k. w zw. z art. 60 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 60 § 6 pkt 1 k.k. skazał go na karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności;
- na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 i 2 k.k. połączył wymienione wyżej kary pozbawienia wolności oraz grzywny orzeczone wobec S. G. i wymierzył mu karę łączną 3 lat pozbawienia wolności oraz karę łączną grzywny w wysokości 200 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 100 złotych;
- na podstawie art. 63 § 1 k.k. zaliczył na poczet orzeczonych kar łącznych pozbawienia wolności okresy rzeczywistego pozbawienia wolności: D. S. – od dnia 8 grudnia 2006 r. do dnia 26 lipca 2007 r., T. M. – od dnia 14 grudnia 2006 r. do dnia 5 kwietnia 2007 r., S. G. – od dnia 31 marca 2008 r. do dnia 6 listopada 2008 r., J. K. – w dniu 3 lipca 2007 r., a także na poczet kary łącznej grzywny wobec M. M. – od dnia 1 grudnia 2006 r. do dnia 18 marca 2007 r. uznając karę łączną grzywny za wykonaną w całości;
- na podstawie art. 46 § 1 k.k. zobowiązał P. K., E. A., J. P., D. S., T. M., S. G., M. M. i E. R. do naprawienia w całości szkody wyrządzonej przestępstwami poprzez zapłatę solidarnie na rzecz pokrzywdzonego Centrum (...) S.A. z siedzibą w W. kwoty 761.845 zł;
- zasądził od Skarbu Państwa na rzecz obrońców ustanowionych z urzędu nie opłacone wynagrodzenie za udzieloną pomoc prawną, a także na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił wszystkich oskarżonych w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.

Ponadto tym samym wyrokiem Sąd Okręgowy w Katowicach skazał P. K., E. A. i E. R. za zarzucane im przestępstwa popełnione we współdziałaniu z pozostałymi oskarżonymi.

Apelacje od opisanego wyroku wywiedli obrońcy oskarżonych: T. M., J. P., D. S., J. K., M. M. i S. G..

Obrońca oskarżonego T. M. zaskarżył wyrok w części obejmującej rozstrzygnięcia dotyczące T. M. poza orzeczeniem o kosztach, zarzucając:

- 1) błąd w ustaleniach faktycznych mający istotny wpływ na treść orzeczenia, a polegający na przyjęciu, iż w okresie od końca 2006 r. do listopada 2006 r. oskarżony brał udział w międzynarodowej, zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu popełnianie przestępstw przeciwko obrotowi pieniędzmi, podczas gdy ze zgromadzonego materiału dowodowego wynika, iż oskarżony dowiedział się o możliwości „klonowania kart”, osobach biorących w tym udział oraz własnej roli, na pełnienie której przystał, najwcześniej w połowie października 2006 r., co w konsekwencji uniemożliwia przypisanie mu popełnienia tego czynu od końca sierpnia 2006 r., a co najwyżej od połowy października 2006 r. do końca listopada 2006 r.;
- 2) błąd w ustaleniach faktycznych mający istotny wpływ na treść orzeczenia, a w szczególności na wymiar kary, a polegający na przyjęciu, iż osk. T. M. był osobą karaną i w konsekwencji potraktowanie tej okoliczności jako obciążającą, podczas gdy z prawidłowej interpretacji karty karnej wynika, że oskarżony występował w procesie jako osoba niekarana;
- 3) obrazę przepisów prawa materialnego, a to art. 60 § 3 k.k. poprzez jego niezastosowanie, podczas gdy z materiału dowodowego wynika, że oskarżony T. M. dowiedziawszy się o rozbiciu grupy sam zgłosił się na komisariat, gdzie podjął współpracę z organami ścigania ujawniając istotne informacje dotyczące osób uczestniczących w procederze, wskazał na poszczególną ich rolę oraz istotne okoliczności dotyczące samego przestępstwa;
- 4) obrazę przepisów prawa materialnego, a to art. 53 k.k. poprzez nieuwzględnienie właściwości i warunków osobistych sprawcy, sposobu życia oraz zachowania oskarżonego po popełnieniu przestępstwa;
- 5) obrazę przepisów prawa materialnego, a to art. 46 § 1 k.k. poprzez orzeczenie obowiązku naprawienia szkody w całości, w formie solidarnej, podczas gdy z wyjaśnień osk. T. M., którym Sąd w całości dał wiarę wynika, że on sam z proceduru otrzymał jedynie 15.000 zł i taką szkodę gotów jest naprawić, a nadto nieuwzględnienie obowiązku naprawienia szkody w wysokości 15.000 zł orzeczonych wobec prawomocnie skazanych współsprawców J. O., G. J. oraz K. K.;
- 6) rażącą niewspółmierność orzeczonej kary łącznej poprzez orzeczenie jej w formie bezwzględnej.

W oparciu o te zarzuty obrońca T. M. wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez orzeczenie łagodniejszej kary za czyn z art. 258 § 1 k.k., orzeczenie kary łącznej w niższym wymiarze oraz warunkowe jej zawieszenie, a nadto zmianę wyroku w punkcie dotyczącym obowiązku naprawienia szkody poprzez zobowiązanie T. M. do naprawienia szkody w wysokości 15.000 zł, ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Obrońca J. P. zaskarżył wyrok w części obejmującej rozstrzygnięcia wydane w stosunku do J. P. – w zakresie kary, podnosząc przy tym następujące zarzuty:

- naruszenia przepisów prawa materialnego – art. 60 § 4 k.k. poprzez jego nie zastosowanie;
- naruszenia przepisów prawa materialnego – art. 60 § 2 k.k. poprzez jego zastosowanie;
- naruszenia przepisów prawa materialnego – art. 60 k.k. poprzez nie objęcie nadzwyczajnym złagodzeniem kary wszystkich czynów zarzucanych oskarżonemu, wskazanych w punktach 9-21 zaskarżonego wyroku;
- naruszenie przepisów prawa procesowego – art. 424 k.p.k. poprzez sporządzenie uzasadnienia nie zawierającego wyjaśnienia podstaw wymierzenia oskarżonemu kary oraz środka karnego w postaci naprawienia szkody w zaskarżonym zakresie;
- naruszenia przepisów prawa materialnego art. 53 k.p.k. poprzez nie uwzględnienie przy wymiarze kary wszystkich okoliczności dotyczących osoby oskarżonego, a w szczególności związanych z jego zachowaniem po popełnieniu

przestępstwa, w tym w odniesieniu do zachowania w trakcie innych postępowań karnych prowadzonych z udziałem oskarżonego i treści składanych przez niego zeznań i wyjaśnień;

- rażącej niewspółmierności wymierzonej kary, jak również środka karnego opisanego w punkcie 49 zaskarżonego wyroku.

Obrońca J. P. wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez obniżenie wymierzonej oskarżonemu kary pozbawienia wolności i zastosowanie warunkowego zawieszenia jej wykonania, jak również określenie obowiązku naprawienia szkody w niższym wymiarze.

Obrońca D. S. zaskarżył opisany wyrok w punktach odnoszących się do rozstrzygnięć o winie i karach dotyczących tego oskarżonego, podnosząc przy tym zarzuty:

- obrazy przepisów postępowania, która miała wpływ na treść uzasadnienia, a to art. 424 § 2 k.p.k. poprzez nie przytoczenie okoliczności, które sąd miał na względzie przy wymiarze kary;
- rażącą niewspółmierność kary poprzez niewzięcie pod uwagę właściwości i warunków osobistych oskarżonego, a także jego zachowania się po popełnieniu przestępstwa, czego konsekwencją było wymierzenie kary pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania;
- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na jego treść poprzez przyjęcie, że oskarżony dopuścił się popełnienia zarzucanego mu czynu z art. 258 § 1 k.k., podczas gdy brak jest jakichkolwiek podstaw do przyjęcia, że oskarżony brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu popełnianie przestępstw przeciwko obrotowi pieniędzmi, przeciwko mieniu, przeciwko dokumentom oraz przestępstw przeciwko obrotowi gospodarczemu, a także wyłudzeniami podatku VAT i akcyzowego w związku z obrotem paliwami;
- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na jego treść poprzez przyjęcie, że oskarżony dopuścił się popełnienia zarzucanego mu czynu z art. 299 § 1 k.k., podczas gdy transakcja opisana w tym punkcie, a stanowiąca podstawę zarzutu z art. 299 § 1 k.k. stanowiła zgodną z prawem wpłatę z tytułu zakupu spółki (...) Sp. z o.o.

W związku z tymi zarzutami obrońca oskarżonego D. S. zażądał zmiany zaskarżonego wyroku we wskazanych w apelacji punktach i uniewinnienie oskarżonego od popełnienia czynów z art. 258 § 1 k.k. i z art. 299 § 1 k.k., a w pozostałym zakresie wymierzenie mu kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, względnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Obrońca J. K. zaskarżył wyrok dotyczący tego oskarżonego w części dotyczącej kary i zarzucił mu rażąco niewspółmierność oraz niesprawiedliwość, która polega na wymierzeniu oskarżonemu kary pozbawienia wolności bez jej warunkowego zawieszenia. W oparciu o to wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez warunkowe zawieszenie temu oskarżonemu wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności na zasadzie art. 69 § 1 i 2 k.k.

Obrońca M. M. zaskarżył wyrok Sądu Okręgowego w Katowicach co do tego oskarżonego w całości, zarzucając:

1. obrazę prawa materialnego w postaci przepisów art. 258 § 1 k.k., 286 § 1 k.k. oraz 310 § 2 k.k. przez przypisanie oskarżonemu, iż czynów tam opisanych dopuścił się z winy, choć z materiału dowodowego jednoznacznie wynika, iż świadomością swoją nie obejmował przynależności do grupy przestępczej, wyłudzeń za pośrednictwem „klonowanych” kart oraz fikcyjności faktur obrotu paliwem;
2. obrazę prawa procesowego w postaci art. 424 § 1 k.p.k. polegającą na tym, że sąd w uzasadnieniu nie wskazał, w oparciu o jaki materiał dowodowy ustalił czasokres, w jakim oskarżonemu przypisał działalność przestępczą, nie odniósł się do niektórych przeprowadzonych dowodów, w szczególności zeznań żony oskarżonego stojących w rażąco

sprzeczności z zeznaniami żony oskarżonego M., nie wskazał, w oparciu o jaki materiał dowodowy ustalił wielkość szkody;

3. błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, iż wszyscy oskarżeni w równym stopniu przyczynili się do powstania szkody oraz odnieśli z przestępczego procederu porównywalne korzyści, podczas gdy w tym zakresie nie przeprowadzono pełnego postępowania, a zebrany w sprawie materiał dowodowy wyraźnie wskazuje na bardzo zróżnicowany sposób zaangażowania w działalność przestępczą oskarżonych oraz bardzo zróżnicowane korzyści, jakie z procederu odnieśli, w tym oskarżony M., którego maksymalna korzyść, jaką uzyskał to 1500 złotych.

Stawiając takie zarzuty obrońca M. M. wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w odniesieniu do oskarżonego M. M. i uniewinnienie go od wszystkich zarzucanych mu aktem oskarżenia czynów, ewentualnie gdyby sąd podzielił stanowisko apelacji, w szczególności w zakresie braku pełnego materiału dowodowego w części dotyczącej wielkości szkody, przyczynienia się do jej powstania, korzyści odniesionych, a także w części dotyczącej czasokresu działalności przestępczej – o uchylenie wyroku w części dotyczącej M. M. i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez sąd I instancji.

Wyrok zakwestionował również obrońca oskarżonego S. G. podnosząc zarzuty:

1) obrazy przepisów prawa materialnego, a w szczególności:

a) art. 60 § 6 pkt 1 k.k. polegającą na błędnym i bezpodstawnym zastosowaniu tego przepisu prawa w kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu S. G. w punkcie czterdziestym szóstym wyroku;

b) art. 60 § 3 k.k. polegającą na braku jego zastosowania, podczas gdy z treści materiału dowodowego wynikało, że zachodzą materialno-prawne podstawy jego stosowania;

c) art. 46 § 1 k.k. polegającą na błędnym jego zastosowaniu poprzez orzeczenie o solidarnym obowiązku naprawienia szkody przez wszystkich oskarżonych, podczas gdy ich udział oraz uzyskiwane korzyści z popełnienia przestępstwa różniły się w znacznym stopniu;

2) naruszenia przepisów postępowania, a w szczególności art. 424 k.p.k. polegające na:

a) sprzeczności treści wyroku z jego uzasadnieniem w zakresie wymiaru kary za czyn przypisany w punkcie czterdziestym szóstym wyroku;

b) nieprawidłowym sporządzeniu uzasadnienia wyroku, które nie zawiera pełnego wyjaśnienia podstawy prawnej wyroku ani indywidualnego, lecz jedynie zbiorczego przytoczenia okoliczności, które sąd miał na względzie przy wymiarze kary;

c) nieprawidłowym sporządzeniu uzasadnienia wyroku polegającym na braku uzasadnienia zastosowania nadzwyczajnego złagodzenia kary wobec oskarżonego G. i to zarówno w zakresie przyjętej kwalifikacji prawnej, jak i przesłanek jego zastosowania oraz wymiaru złagodzonej kary;

3) rażąco niewspółmierność kary orzeczonej wobec oskarżonego, polegającą na wymierzeniu nadmiernie wysokiej kary i braku zastosowania wobec oskarżonego dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania kary.

Obrońca wniósł więc o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie S. G. kary łącznej w wymiarze 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres do 10 lat oraz braku zobowiązania go do naprawienia szkody solidarnie z innymi oskarżonymi w sprawie, względnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sądowi I instancji do ponownego rozpoznania w zaskarżonym zakresie.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Zaskarżony wyrok wymagał licznych korekt i w wielu punktach należało dokonać jego zmian, nie prowadzących wszakże do modyfikacji poszczególnych rozstrzygnięć na niekorzyść oskarżonych. Jednak w zasadniczej części, wbrew postulatam zawartym w apelacjach, które w przeważającej mierze okazały się bezzasadne, kwestionowany wyrok jako trafny utrzymany został w mocy.

Odnosząc się szczegółowo do zarzutów podniesionych w środkach odwoławczych trzeba stwierdzić, że nie miał racji obrońca oskarżonego T. M. wskazując na błąd w ustaleniach sądu I instancji w odniesieniu do daty początkowej okresu, w którym ten oskarżony brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej. Faktem jest, że T. M. poznał osoby P. K. i E. A. dopiero w listopadzie 2006 r. i wtedy także poznał wiedzę o szczegółach mechanizmu wyłudzenia środków pieniężnych za pomocą podrabianych kart płatniczych przy wykorzystaniu terminala płatniczego należącego do firmy (...), zainstalowanego w siedzibie firmy (...) w S.. O potrzebie wystąpienia o instalację tego terminala i procedurze wykorzystywania w taki sposób „klonowanych” kart płatniczych dowiedział się w istocie niedługo wcześniej – w miesiącu październiku 2006 r. Jednakże, jak wynika z wyjaśnień samego T. M., złożonych przed Sądem Okręgowym w Katowicach orzekającym w poprzednim składzie (k. 6939-6944), w sierpniu 2006 roku nastąpiło pierwsze spotkanie z J. P. w sprawie wykorzystania spółki (...). W tym czasie uzgadniano też z M. M., że zostanie on prezesem – figurantem spółki nabywanej za pośrednictwem D. S.. Oznacza to, że już w tym momencie T. M. swą świadomością i zgodą obejmował współuczestniczenie w niezgodnej z prawem działalności, która miała być podjęta poprzez spółkę (...), według pierwotnych ustaleń – najpierw w zakresie obrotu paliwowego. O nielegalności zamierzonego przedsięwzięcia świadczyło angażowanie do roli prezesa tej spółki figuranta w osobie M. M., mającego sygnować swym nazwiskiem decyzje podejmowane w ramach firmy (...), co nie byłoby potrzebne, gdyby działalność tej spółki miała być zgodna z porządkiem prawnym. W tym kontekście należy stwierdzić, że ustalenia sądu I instancji co do czasokresu popełnienia przez T. M. przestępstwa z art. 258 § 1 k.k. nie były obciążone błędem, a jedynie nie należy rozumieć ich w ten sposób, że oskarżony przez cały przypisany mu okres dopuszczenia się tego czynu obejmował od razu swym zamiarem wszystkie aspekty nielegalnej działalności spółki (...) - wykorzystywanej w miarę upływu czasu przez zorganizowaną grupę przestępczą z jego udziałem do kolejnych przestępczych przedsięwzięć. Dlatego pierwszy z zarzutów podniesionych przez obrońcę T. M. uznać należało za chybiony.

Nie bez racji obrońca T. M. wskazywał na niewłaściwe ustalenia w zakresie uprzedniej karalności tego oskarżonego. Sąd Okręgowy przyjął, że T. M. był osobą karaną na podstawie danych o karalności uzyskanych w trakcie postępowania przygotowawczego, z których wynikało, że wyrokiem z dnia 1 września 2005 r. skazany został za przestępstwo z art. 178a § 1 k.k. na karę 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby wynoszący 2 lata. Zarządzenie wykonania tej kary nie nastąpiło, więc sąd I instancji powinien przyjąć, że skazanie za występki z art. 178a § 1 k.k. uległo zatarciu z mocy prawa, chyba, że ustaliby zaistnienie okoliczności z art. 76 § 2 k.k. Słusznie zatem obrońca T. M. podniósł, że przy wyrokowaniu w niniejszej sprawie sąd meriti nie powinien uwzględniać na niekorzyść oskarżonego jego uprzedniego skazania za wymienione przestępstwo. Niemniej jednak ta nieścisłość przy ustalaniu poprzedniej karalności T. M. nie mogła mieć istotnego wpływu na treść wydanego w niniejszej sprawie wyroku. Nawet gdyby sąd I instancji prawidłowo nie przyjął uprzedniej karalności T. M. za występki z art. 178a § 1 k.k., to musiał uwzględniać przy ustalaniu prognozy kryminologicznej dotyczącej tego oskarżonego inne fakty z jego przeszłości. Z wyjaśnień samego T. M. wynika (k. 3593 akt sprawy), że w lutym 2006 roku opuścił on areszt śledczy po uchyleniu stosowanego wobec niego przez prawie rok tymczasowego aresztowania w sprawie dotyczącej tego, że miał sprzedać do wywozu na Ukrainę samochód, zgłaszając jednocześnie u swojego ubezpieczyciela kradzież tego pojazdu i do popełnienia takiego przestępstwa przyznał się w toku prowadzonego w tym zakresie odrębnego postępowania karnego. Nie mógł też Sąd Okręgowy zignorować opinii, jaką oskarżony posiadał nawet u członków swojej rodziny – z zeznań żony M. M. i wyjaśnień tego oskarżonego wynikało, że nie była mile widziana w rodzinie jakakolwiek współpraca z T. M. ze względu na jego konflikty z prawem. W takiej sytuacji sąd I instancji w żadnym razie nie mógł przyjąć pozytywnej prognozy kryminologicznej wobec T. M., co umożliwiałoby ewentualne warunkowe zawieszenie wykonania kary pozbawienia wolności orzeczonej w tej sprawie, do czego zmierzają wywody zawarte w apelacji obrońcy. Wskazane okoliczności dotyczące zachowania sprawcy przed popełnieniem przypisanych mu w tej sprawie przestępstw, których dopuścił się krótko po opuszczeniu jednostki penitencjarnej muszą zostać wzięte pod uwagę jako przemawiające na niekorzyść oskarżonego i sprawiające, że orzeczona kara łączna 1 roku i 6 miesięcy

pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania nie może być poczytana za nadmiernie surową i niewspółmierną w stosunku do okoliczności odnoszących się do osoby oskarżonego, które należało uwzględnić przy wymiarze kary. Tym samym oprócz stwierdzenia, że błąd, o którym mowa w drugim z zarzutów apelacyjnych obrońcy T. M. nie mógł mieć wpływu na treść orzeczenia, należało uznać za całkowicie bezzasadne i rozmiijające się z okolicznościami niniejszej sprawy zarzuty obrazy przepisu art. 53 k.k. oraz rażącej niewspółmierności kary wymierzonej T. M.. Przy wykazanej już niemożności przyjęcia pozytywnej prognozy o zachowaniu oskarżonego w przyszłości, uniemożliwiającej zastosowanie instytucji probacyjnej z art. 69 § 1 k.k., kara łączna w wymiarze 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności za cechujące się znacznym stopniem społecznej szkodliwości przestępstwa z art. 258 § 1 k.k. oraz z art. 310 § 2 k.k i 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k., przy którym doszło do dokonania oszustwa na kwotę przekraczającą 800.000 złotych i usiłowano dokonać oszustwa na kwotę dalszych ponad 600.000 złotych, musi być uznana za nader łagodne rozstrzygnięcie o karze.

Nie mógł zostać też uwzględniony trzeci z zarzutów podniesionych w pisemnym środku odwoławczym obrońcy T. M.. W orzecznictwie doprecyzowano warunki, jakie spełnić musi oskarżony, aby należało zastosować wobec niego tzw. obligatoryjne nadzwyczajne złagodzenie kary z art. 60 § 3 k.k. Do tych wymogów zaliczyć należy przede wszystkim konieczność, aby oskarżony przekazał organowi powołanemu do ścigania przestępstw informacje dotyczące osób współdziałających z nim w popełnieniu przestępstwa oraz o istotnych okolicznościach jego popełnienia, które dotychczas nie były znane organowi ścigania lub takie, które według wiedzy sprawcy były temu organowi nieznane (uchwała składu 7 sędziów S.N. z dnia 29 października 2004 r., sygn. I KZP 24/04, OSNKW z 2004 r., z. 10, poz. 92). Ponadto ujawnienie posiadanych wiadomości o przestępstwie obejmować musi m. in. także informacje o uzyskanej z niego korzyści (postanowienie S.N. z dnia 19 listopada 2004 r., sygn. IV KK 190/04, OSNKW z 2005 r., z. 6, poz. 53). W rozpatrywanej sprawie trudno stwierdzić podstawy do zastosowania dyspozycji art. 60 § 3 k.k. w stosunku do T. M.. Został on zatrzymany w dniu 14 grudnia 2006 r., kiedy organy ścigania dysponowały już wyczerpującą dokumentacją dotyczącą procederu wykorzystywania podrobionych kart płatniczych w firmie (...), a także zatrzymani już byli przez Policję M. M. – składający wyjaśnienia obciążające T. M. oraz K. K. – współprowadzący firmę (...). Te okoliczności były znane T. M. już w chwili składania pierwszych wyjaśnień w postępowaniu przygotowawczym. Prawdą jest, że T. M. od razu po zatrzymaniu przyznawał się do zarzucanych mu czynów i składał obszernie wyjaśnienia opisując znane sobie szczegóły przestępczego procederu, jednakże tylko w bardzo ograniczonym zakresie – co do roli poszczególnych oskarżonych w przestępnym przedsięwzięciu i szczegółów niektórych wydarzeń można przyjmować, że T. M., przynajmniej w swoim przeświadczeniu, ujawniał istotne informacje, o których mowa w art. 60 § 3 k.k. Ponadto w wyjaśnieniach i postawie oskarżonego T. M. można dostrzec tendencję do umniejszania własnej roli w przestępczym procederze, co uwidacznia się w pomniejszaniu odniesionej przez siebie korzyści z przestępstwa. Obrońca w pisemnej apelacji wskazał, że zdaniem oskarżonego osiągnął on z przestępstwa objętego niniejszym postępowaniem korzyść w kwocie 15.000 złotych. Nie zgadza się to z przedstawianymi w innym miejscu zasadami podziału zysków z procederu wyłudzenia środków przy użyciu podrobionych kart płatniczych, według których do podziału między D. S., K. K. i T. M. przekazywano 14 % wypłaconej kwoty, z czego jeszcze pokryto wynagrodzenie M. M. jako prezesa spółki oraz zapłacono 10.000 złotych osobie, od której spółkę (...) nabyto. Biorąc pod uwagę, że S. G. wypłacił z rachunku firmowego łącznie kwotę 787.000 złotych, a M. M. wypłacono ratalnie kwotę nie przekraczającą kilku tysięcy złotych, to T. M. musiał zainkasować kwotę znacznie wyższą od tej, którą podaje i do wysokości której deklaruje gotowość naprawienia szkody. Wreszcie najistotniejsze jest to, że T. M. przypisano popełnienie przestępstwa dotyczącego kart płatniczych w związku z art. 65 § 1 k.k. z uwagi na popełnienie go w ramach zorganizowanej grupy przestępczej. Dawało to podstawy do nadzwyczajnego obostrzenia kary i nawet gdyby przyjąć, że zachodzą przesłanki również do nadzwyczajnego złagodzenia kary w oparciu o przepis art. 60 § 3 k.k., to w takiej sytuacji sąd I instancji, w myśl zasady ujętej w art. 57 § 2 k.k., uprawniony był za to przestępstwo do zastosowania nadzwyczajnego złagodzenia, nadzwyczajnego obostrzenia lub ukształtowania kary w granicach określonych przepisem części szczególnej k.k. Z tych wszystkich powodów nie można stwierdzić naruszenia przez sąd meriti w odniesieniu do T. M. przepisu art. 60 § 3 k.k.

Za chybiony trzeba uznać zarzut podniesiony przez obrońcę T. M. oraz podobne zarzuty znajdujące się w środkach odwoławczych obrońców oskarżonych J. P., M. M. i S. G., w których kwestionowano zasadność rozstrzygnięcia o obowiązku naprawienia szkody. Sąd Okręgowy nałożył ten obowiązek solidarnie do pełnej wysokości szkody

wskazywanej przez pokrzywdzonego na wszystkich objętych tym postępowaniem współsprawców czynu na szkodę (...) S.A. obrońcy podważali prawidłowość przyjęcia odpowiedzialności solidarnej, wskazywali na nierównomierność stopnia przyczynienia się poszczególnych oskarżonych do powstania szkody oraz różną wysokość korzyści odniesionej przez wymienionych oskarżonych z przestępstwa na szkodę spółki (...), a także podnosili, że w innym postępowaniu dotyczącym tożsamego czynu na szkodę tej samej spółki wobec pozostałych sprawców: K. K., J. O. i G. J. orzeczono obowiązek naprawienia szkody ograniczony do kwoty po 15.000 zł od każdego z nich. Zarzuty te należy ocenić jako niesłuszne, a orzeczenie sądu I instancji w tym zakresie – jako w pełni prawidłowe. Nie ulega wątpliwości, że Sąd Okręgowy na podstawie art. 46 § 1 k.k. mógł zobowiązać solidarnie współsprawców przestępstwa popełnionego na szkodę spółki (...) do naprawienia szkody. Takie godne zaakceptowania stanowisko potwierdził Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 13 grudnia 2000 r. (sygn. I KZP 40/00, OSNKW 2001, z. 1-2, poz. 2), co zgodne jest z obowiązującą w prawie cywilnym zasadą, wyrażoną w art. 441 § 1 k.c., że jeżeli kilka osób ponosi odpowiedzialność za szkodę wyrządzoną czynem niedozwolonym, ich odpowiedzialność jest solidarna. W rozpatrywanej sprawie karnej objęcie przez oskarżonych całości przestępczego przedsięwzięcia zamiarem w ramach współsprawstwa, charakteryzującego się wykonaniem działania wspólnie i w porozumieniu, uzasadnia przypisanie im zarówno odpowiedzialności karnej za całe przestępstwo dokonane na szkodę (...), jak i odpowiedzialności cywilnoprawnej za pełnię wyrządzonej szkody. Oskarżeni J. P., T. M., M. M. i S. G., chociaż sami osiągnęli tylko ułamkowe części zysku pochodzącego z przestępstwa, mieli świadomość rozmiarów całej działalności przestępczej, do której w istotny sposób się przyczyniali. T. M., J. P. i S. G. dysponowali pełną wiedzą o wysokości wypłat dokonywanych z rachunku (...) spółki (...) po przeprowadzeniu transakcji przy użyciu podrobionych kart płatniczych, a M. M. orientował się w ogólnych rozmiarach przestępczego procederu, umożliwiając wcześniej poprzez założenie rachunku i upoważnienie S. G. do dokonywania wypłat, funkcjonowanie całego przedsięwzięcia. Wysokość odniesionych zysków z przestępstwa przez poszczególnych oskarżonych oraz stopień ich wkładu w całość akcji przestępczej ma drugoplanowe znaczenie przy nakładaniu na działających w ramach uzgodnionego podziału ról współsprawców obowiązku z art. 46 § 1 k.k. Należy podzielić tu pogląd wyrażony już przez Sąd Apelacyjny w Katowicach w wyroku z dnia 2 września 2004 r. (sygn. II AKa 258/04, Prok. i Pr. wkładka 2005/10/16), że z uwagi przede wszystkim na dobro pokrzywdzonego celowe jest nakładanie na współsprawców właśnie solidarnego obowiązku naprawienia szkody. Inne rozwiązanie w daleko wyższym stopniu naraża podmiot pokrzywdzony przestępstwem na nie uzyskanie wyrównania szkody w pełnej wysokości. Zasadne jest więc przerzucenie na oskarżonych współsprawców ciężaru wytaczania ewentualnych roszczeń regresowych po naprawieniu szkody przez któregokolwiek z nich, stosownie do art. 441 § 2 k.c. Kwestionowane rozstrzygnięcie w zakresie obowiązku naprawienia szkody należy więc uznać za zgodne z przepisami prawa i zasadne, przy czym nie mają znaczenia wydane w tej kwestii inne rozstrzygnięcia wobec pozostałych współsprawców w odrębnym postępowaniu, które nie wiązały w żadnym stopniu sądu orzekającego w tej sprawie, a nadto zapadły w trybie konsensualnego zakończenia postępowania karnego. Z tych wszystkich względów sąd odwoławczy uznał apelacje obrońców dotyczące orzeczonego środka karnego z art. 46 § 1 k.k. za niezasadne.

Jako bezzasadny w stopniu oczywistym należy uznać zarzut naruszenia art. 60 § 4 k.k. podniesiony w apelacji obrońcy oskarżonego J. P.. Do naruszenia tego przepisu przez sąd dojść może bowiem tylko w sytuacji, w której prokurator wystąpił z wnioskiem, o którym mowa w tym przepisie. Tymczasem nic takiego w rozpatrywanej sprawie nie miało miejsca.

Niewłaściwie sformułowany został zarzut tego samego obrońcy, odnoszący się do obrazu przepisu art. 60 § 2 k.k. Gdyby bowiem przyjąć za obrońcą, że nieprawidłowo zastosowano w stosunku do J. P. nadzwyczajne złagodzenie kary na podstawie tegoż przepisu, należałoby wydać orzeczenie reformujące zaskarżony wyrok na niekorzyść oskarżonego, co wobec kierunku apelacji było niedopuszczalne. Przyjąć więc trzeba, że intencją obrońcy, nieporadnie formułującego taki zarzut, było raczej zakwestionowanie braku nadzwyczajnego złagodzenia kary w odniesieniu do wszystkich przestępstw przypisanych temu oskarżonemu, co zresztą wyartykułowano w kolejnym zarzucie odwoławczym tej samej apelacji.

Nie ma jednak racji obrońca J. P. sugerując, że sąd I instancji powinien zastosować nadzwyczajne złagodzenie kary w odniesieniu do wszystkich przestępstw. Nie można było bowiem dopatrzeć się jakichkolwiek realnych podstaw do

takiego rozstrzygnięcia. Sąd Okręgowy zdecydował o nadzwyczajnym złagodzeniu kary za przestępstwo pomocnictwa do podrabiania kart płatniczych, opierając swą decyzję na przepisie art. 60 § 2 k.k., tj. uznając, że zachodzi szczególnie uzasadniony wypadek, gdy nawet najniższa kara wymierzona za to przestępstwo byłaby niewspółmiernie surowa. W istocie trzeba przyznać, iż kara w wymiarze co najmniej 5 lat pozbawienia wolności, przewidziana za przestępstwo z art. 310 § 1 k.k., która miałaby zostać wymierzona J. P. za czyn polegający na pomocnictwie P. K. i E. A. w podrabianiu kart płatniczych poprzez dostarczenie im nowego urządzenia – tzw. kodera, z uwagi na awarię wcześniej posiadanego przez nich kodera, byłaby nieadekwatna do ładunku społecznej szkodliwości takiego czynu i raziłaby surowością. Zasadne było zatem zastosowanie nadzwyczajnego złagodzenia kary co do tego przestępstwa, natomiast w odniesieniu do innych czynów przypisanych J. P. nie zachodziła podobna dysproporcja wymiaru najniższej możliwej kary za dane przestępstwo w stosunku do jego wagi oraz przedmiotowych i podmiotowych okoliczności jego popełnienia. Nie można więc było stwierdzić podstaw do zastosowania przepisu art. 60 § 2 k.k. w odniesieniu do pozostałych przestępstw, za które skazano J. P., a nadto nie było także rzeczywistych powodów do skorzystania z instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary w stosunku do tych czynów w oparciu o inne, kodeksowe podstawy.

Niezręcznie obrońca J. P. sformułował także zarzut naruszenia przepisu art. 424 k.p.k. O ile bowiem można dopatrzeć się braków w uzasadnieniu sądu I instancji w zakresie dokładnego przytoczenia okoliczności wpływających na wysokość orzeczonych kar za poszczególne przestępstwa oraz kar łącznych, to wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku, o czym mowa w art. 424 § 1 pkt 2 k.p.k. dotyczy głównie podstawy skazania, tj. wytlumaczenia, pod jaki przepis prawa podciągnięto określony stan faktyczny, z przytoczeniem przyjętego sposobu wykładni i zastosowania danego przepisu. W odniesieniu do przepisów stanowiących podstawę wymiaru kary, ich szczegółowe wyjaśnianie nie jest niezbędne, gdyż ich zastosowanie jest zazwyczaj konsekwencją subsumcji stanu faktycznego pod określony przepis stanowiący podstawę skazania i jedynie w sytuacji, gdy w odniesieniu do podstawy wymiaru kary pojawiają się jakieś kwestie sporne, czy interpretowane przez sąd orzekający odmiennie od powszechnej praktyki, niezbędne jest zawarcie w uzasadnieniu wyroku wyjaśnienia podstawy prawnej wymiaru kary. W rozpatrywanej sprawie szczególne problemy prawne w zakresie podstawy prawnej wymierzonych kar i zastosowanego środka karnego nie wystąpiły, więc zarzut naruszenia art. 424 k.p.k. w postaci nie wyjaśnienia podstawy prawnej wymiaru kary oraz środka karnego należało uznać za chybiony.

Nie miał też racji obrońca J. P. wskazując we wniesionym środku odwoławczym na naruszenie przepisu art. 53 k.k. poprzez nie uwzględnienie wszystkich okoliczności wpływających na wymiar kary oraz podnosząc rażąco niewspółmierność kary i środka karnego orzeczonych wobec tego oskarżonego. Odnośnie do obowiązku naprawienia szkody przedstawiono już argumenty przemawiające za słusznością orzeczenia sądu I instancji w tym zakresie. Nie można również stwierdzić nadmiernej surowości wymierzonych J. P. kar jednostkowych oraz kary łącznej za przypisane mu przestępstwa. To właśnie okoliczności dotyczące tego oskarżonego – osoby karanej wcześniej za najcięższą zbrodnię, która popełniła szereg poważnych przestępstw w okresie przerwy w odbywanej długoletniej karze pozbawienia wolności, nie powracając po przerwie do zakładu karnego, będącej przy tym organizatorem najpoważniejszego przestępnego przedsięwzięcia spośród rozpatrywanych w tym procesie, a następnie ukrywającej się długo przed organami ścigania i posługującej się przy tym sfalszowanymi dokumentami tożsamości na cudze nazwisko wskazują, że w przypadku J. P. – osoby wysoce zdemoralizowanej, której sposobem na życie było popełnianie kolejnych przestępstw – orzeczenie kar w łagodniejszym wymiarze było absolutnie niemożliwe. Także zastosowanie w przeważającej mierze absorpcji przy określeniu kary łącznej nie pozwala na zreformowanie zaskarżonego wyroku w tej części na korzyść oskarżonego.

Z tych wszystkich powodów apelacja obrońcy J. P. nie mogła zostać uwzględniona.

Nie okazał się skuteczny zarzut podniesiony na wstępie apelacji obrońcy D. S., wskazujący na nie przytoczenie w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku okoliczności, które sąd I instancji miał na względzie przy wymiarze kary. W istocie czynniki determinujące wysokość kar jednostkowych za poszczególne przestępstwa oraz kar łącznych wobec konkretnych oskarżonych nie zostały dokładnie wyszczególnione w pisemnych motywach wyroku Sądu Okręgowego. Poprzestano na ogólnym i zbiorczym powołaniu okoliczności wpływających na wymiar kary wobec oskarżonych za wszystkie przypisane im przestępstwa, nie odnosząc ich szczegółowo do konkretnych kar jednostkowych i nie

przybliżając zasad oraz powodów orzeczenia takich, a nie innych kar łącznych. Te mankamenty sprawiają, że uzasadnienie zaskarżonego orzeczenia nie spełnia wszystkich wymogów, o których mowa w art. 424 § 2 k.p.k., jednakże nie jest to naruszenie przepisów postępowania, które wpłynęłoby na treść wydanego w tej sprawie wyroku, skoro wystąpiło już po jego ogłoszeniu. Nie uniemożliwia to też kontroli odwoławczej, gdyż podstawowe powody, dla których wymierzono takie, a nie inne kary, zostały przez sąd I instancji przedstawione, a dokładny stopień adekwatności poszczególnych kar do wszystkich elementów, które należało przy ich orzekaniu uwzględniać, sąd odwoławczy jest w stanie ocenić na podstawie okoliczności sprawy w oparciu o akta postępowania. Jako istotne okoliczności obciążające należało brać tu pod uwagę znaczny stopień winy D. S. przy wszystkich udowodnionych mu czynach. Działal on umyślnie z zamiarem bezpośrednim, motywowany chęcią uzyskania dla siebie korzyści finansowych. Jak wskazał sąd I instancji, D. S. był wcześniej karany za przestępstwo, a jak wynika z wyjaśnień samego oskarżonego (k. 3459 i nast.), w czasie, gdy popełniane były przestępstwa objęte aktem oskarżenia w tej sprawie, toczyło się przeciwko niemu także postępowanie karne prowadzone przez Prokuraturę Okręgową w Płocku, w ramach którego stawiano mu zarzuty popełnienia przestępstwa z art. 299 § 1 k.k., a także czynu związanego z wystawianiem fikcyjnych faktur VAT firmom, które nabyły olej napędowy bez niezbędnego udokumentowania transakcji. Okoliczności przedmiotowe przestępstw przypisanych D. S. również wpływały zaostrożająco na wymiar kar – był on osobą, która skontaktowała ze sobą wpływając na połączenie w grupę przestępczą poszczególnych jej uczestników, współdziałał w dokonaniu oszustwa na szkodę spółki (...) przy wykorzystaniu podrobionych kart płatniczych przyczyniając się do powstania bardzo poważnej szkody, która w zamierzeniu współsprawców miała być jeszcze większa, a także umożliwiał wyłudzenie podatku VAT w odniesieniu do wysokich kwot będąc organizatorem tego procederu. Przy uwzględnieniu tych czynników wpływających obojętnie na wymiar kary, okoliczności łagodzące w postaci przyznania się do większości zarzucanych czynów, czy złożenia wyczerpujących wyjaśnień, a także akcentowanego w apelacji obrońcy posiadania aktualnie stałej pracy i utrzymywania rodziny, nie mogą doprowadzić do stwierdzenia, że orzeczone wobec tego oskarżonego kary, ukształtowane blisko dolnych granic ustawowego zagrożenia za każde z przypisanych mu przestępstw, należy uznać za niewspółmiernie surowe. To samo odnosi się do kary łącznej pozbawienia wolności, którą wymierzono przy zastosowaniu daleko idącej absorpcji, pomimo różnorodności i odmienności rodzajowej oraz istotnego ładunku społecznej szkodliwości każdego z osobna spośród przestępstw, za które skazano D. S.. Z tych względów nie można było przychylić się do apelacji obrońcy D. S. zarówno w odniesieniu do zarzutu dotyczącego art. 424 k.p.k., jak i wskazującego na rażącą niewspółmierność kary orzeczonej wobec tego oskarżonego.

Sąd odwoławczy nie stwierdził, aby przy orzekaniu w tej sprawie w I instancji popełniony został błąd w ustaleniach faktycznych w postaci bezpodstawnego uznania, że D. S. brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej. Wbrew twierdzeniom zawartym w apelacji obrońcy, działania D. S. wyczerpały znamiona przestępstwa z art. 258 § 1 k.k., a Sąd Okręgowy dokonał prawidłowej wykładni znamion tego występku i właściwie zastosował go do kompleksu zachowań D. S. w odniesieniu do działalności spółki (...). To ten oskarżony doprowadził do nabycia spółki z o.o. (...) przez K. K. i T. M. w celu wykorzystania jej do operacji sprzecznych z prawem, na co wskazywało zaangażowanie na jej prezesa figuranta w osobie M. M.. On pośredniczył w skontaktowaniu T. M. i K. K. z J. P. i S. G. oraz uczestniczył w zorganizowaniu procederu wyłudzenia pieniędzy za pomocą terminala i podrobionych kart płatniczych, a następnie kontrolował jego przebieg pobierając uzgodniony wcześniej procent zysków z przestępczego procederu, a także pośrednicząc w kontakcie J. K. ze spółką (...) zorganizował i czuwał nad przebiegiem wystania fikcyjnych faktur VAT dotyczących obrotu paliwami. Ustalenia sądu I instancji w tym zakresie oparte są na przekonujących dowodach i należy uznać je za prawidłowe. Przeprowadzona interpretacja tych faktów prowadząca do stwierdzenia, że D. S. był członkiem grupy przestępczej w okresie popełniania tych czynów, również nie nasuwa poważniejszych wątpliwości. Zaznaczyć przy tym wypada, że jak wskazywano w orzecznictwie (np. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 27 października 2010 r., sygn. II AKa 123/10, KZS 2011/1/77) kierowanie grupą przestępczą może mieć charakter kolektywny i nie jest konieczne wykazywanie, kto jednoosobowo kierował grupą przestępczą dla przyjęcia jej istnienia. W rozpatrywanym przypadku wystąpiło niewątpliwie skoordynowane, uporządkowane współdziałanie grupy osób, które łączył cel uzyskiwania przez pewien czas środków finansowych poprzez dokonywanie przestępstw w obszarze obrotu gospodarczego, kierowanych także przeciwko mieniu, obrotowi pieniężnemu, dokumentom, a także dotyczących obrotu paliwami oraz wyłudzenia podatku VAT. W tej grupie istniał podział zadań realizowanych przez

poszczególne osoby, cechowała ją pewna stałość, były ściśle określone i dokładnie realizowane zasady podziału zysków z przestępstwa, a także wystąpiło współdziałanie i wzajemna pomoc między członkami grupy po zdemaskowaniu działalności przestępczej przez organy ścigania. W tym wszystkim partycypował D. S. i chociaż struktura tej grupy była nieco rozśrodkowana, a ten oskarżony nie brał udziału w codziennej przestępczej działalności spółki (...), to jednak wytyczając i organizując kierunki jej wykorzystania, czuwając nad jej poczynaniami i czerpiąc z tego regularne zyski, uczestniczył w grupie przestępczej w rozumieniu art. 258 § 1 k.k. Z tego powodu zarzut dotyczący błędu prowadzącego do przypisania oskarżonemu D. S. udziału w grupie przestępczej nie został uwzględniony.

Nie można było także podzielić twierdzenia zawartego w apelacji obrońcy D. S. o błędnym ustaleniu popełnienia przez tego oskarżonego przestępstwa z art. 299 § 1 k.k. Jak wynika chociażby z wyjaśnień D. S., wiedział on, że pieniądze, które w gotówce przekazał R. G., pochodzą z przestępstwa – uzyskane zostały po przelaniu na rachunek spółki (...) środków przez spółkę (...) po zrealizowaniu fikcyjnych transakcji podrobionymi kartami płatniczymi. D. S. musiał więc też zdawać sobie sprawę, że przekazywanie z ręki do ręki osobie fizycznej nie związanej ze spółką, bez potwierdzenia w dokumentacji spółki (...), pieniędzy wyludzonych w drodze przestępstwa, utrudniało ewentualne późniejsze wykrycie przez organy ścigania i zabezpieczenie gotówki będącej przedmiotem popełnionego przestępstwa. W świetle wyjaśnień samego oskarżonego, w zestawieniu z okolicznościami sprawy, sąd I instancji musiał stwierdzić, że D. S. swoim działaniem dopuścił się popełnienia przestępstwa z art. 299 § 1 k.k., dlatego zarzut błędu w tym zakresie nie okazał się trafny.

Nie zasługiwała na uwzględnienie zwrócona wyłącznie przeciwko karze apelacja obrońcy J. K., w której domagano się warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej wobec tego oskarżonego kary pozbawienia wolności. Skarżący słusznie zauważył, że o możliwości zastosowania instytucji warunkowego zawieszenia wykonania kary decydują względy odnoszące się do osoby sprawcy przestępstwa, a zwłaszcza możliwość przyjęcia pozytywnej prognozy kryminologicznej, tj. stwierdzenia, że pomimo nie wykonania zawieszanej kary jej cele zostaną osiągnięte, a sprawca nie popełni przestępstwa w przyszłości. Przyjęcia tej prognozy nie można jednak opierać wyłącznie, jak czyni to apelujący, na przyznaniu się oskarżonego do winy oraz jego aktualnej sytuacji rodzinnej. Brać trzeba przede wszystkim pod uwagę dotychczasowy sposób życia sprawcy i nie można zignorować faktów, że przed popełnieniem przestępstwa rozpatrywanego w tej sprawie J. K. był dwukrotnie karany, w tym za podobne przestępstwo na karę 4 lat pozbawienia wolności, działał w warunkach recydywy z art. 64 § 1 k.k. i wcześniej korzystał już z instytucji probacyjnej w postaci warunkowego przedterminowego zwolnienia z reszty kary pozbawienia wolności. Popełnienie kolejnego poważnego przestępstwa w takich warunkach oznacza, że dotychczasowa linia życiowa i osobowość J. K. nie dają żadnej gwarancji nie popełniania przez niego w przyszłości kolejnych przestępstw, a co za tym idzie warunkowe zawieszenie wykonania kary w stosunku do niego nie było możliwe. Stąd bezzasadność apelacji jego obrońcy.

Nie okazała się trafna także apelacja obrońcy M. M.. W zarzucie umieszczonym w niej na pierwszym miejscu zakwestionowano możliwość przypisania winy temu oskarżonemu w odniesieniu do czynów z art. 258 § 1 k.k., 286 § 1 k.k. oraz art. 310 § 2 k.k. z uwagi na czynniki dotyczące sfery psychiki i intelektu oskarżonego sprawiające, że nie miał on świadomości popełniania wymienionych przestępstw. Poglądy i argumenty zaprezentowane przez obrońcę w tym zakresie nie zasługiwały na podzielenie. Zgodnie z zasadą wyrażoną w art. 1 § 3 k.k. każde przestępstwo musi być zawinione. Nie wnikając w różnego rodzaju teorie i definicje winy stwierdzić można w uproszczeniu, że wina zostaje wykazana, gdy od sprawcy w konkretnych okolicznościach można było wymagać zachowania zgodnego z porządkiem prawnym. W odniesieniu do właściwości psychicznych o wyłączeniu winy może decydować nie osiągnięcie pełnej dojrzałości ze względu na wiek lub całkowita niepoczytalność. W przypadku niepoczytalności w znacznym stopniu ograniczonej, stopień winy ulega także znacznemu obniżeniu. Zarzut podniesiony przez obrońcę M. M. zakłada, że nie miał on pełnej świadomości – nie działał z rozeznaniem wystarczającym do przypisania mu winy. W tym zakresie zanegowanie winy nastąpić może tylko po ustaleniu, że sprawca czynu miał wyłączoną zdolność do rozpoznania jego znaczenia lub do pokierowania swoim postępowaniem, czyli był w pełni niepoczytalny w rozumieniu art. 31 § 1 k.k. W niniejszym postępowaniu sąd dysponował stanowczą i nie kwestionowaną przez strony opinią biegłych lekarzy psychiatrów (k. 4355-4358), z której wynikało, że M. M. nie cierpi na żadną chorobę psychiczną, czy upośledzenie umysłowe, a jedynie występuje u niego niższa niż przeciętne sprawność intelektualna, co nie

rzutuje w istotnym stopniu na stwierdzoną przez biegłych jego pełną poczytalność w czasie zarzucanych mu czynów. Opinie biegłych psychiatrów nie podważają wydane w tej sprawie opinie psychologiczne – zarówno z postępowania przygotowawczego, jak i uzyskane w trakcie postępowania jurysdykcyjnego. Potwierdzają one występowanie u M. M. pewnego niedoboru intelektualnego (I.I. na poziomie 75 punktów), powodującego upośledzenie myślenia w stopniu lekkim, cechujące się myśleniem na poziomie konkretnym i brak zrozumienia bardziej złożonych czy abstrakcyjnych konstrukcji myślowych. Nie daje to jednak podstaw do zakwestionowania możliwości przypisania winy w przypadku M. M., ponieważ jego świadomość tego, co robił, w czym brał udział i na co się zdecydował była wystarczająca dla przypisania mu odpowiedzialności karnej za rozpatrywane przestępstwa. Być może nie rozumiał on szczegółów mechanizmu przestępczego, ale z pewnością orientował się w przestępności swojego działania. Świadczy o tym nie tylko sam fakt, że zdawał sobie sprawę, iż został prezesem spółki, chociaż nie miał do tego najmniejszych kwalifikacji, a następnie pobierał dość wysokie wynagrodzenie prawie nic nie robiąc, ale wskazują na to dosłownie także wyjaśnienia współoskarżonych D. S., T. M., E. R. i innych. D. S. podawał, że w pewnym momencie M. M., gdy miał gdzieś jechać twierdził, że zastanawia się, co z tego będzie miał, chcąc uzyskać dalsze korzyści pieniężne od osób prowadzących spółkę. T. M. wiarygodnie podał, że M. M. decydował się świadomie na bycie prezesem firmy prowadzącej nielegalną działalność twierdząc, że w razie wpadki ma tzw. żółte papiery, czyli dokumenty wskazujące, że nie może ponosić odpowiedzialności karnej. Chodziło tu właśnie o zdiagnozowane u niego już od dzieciństwa niedobory intelektualne. Znamienne jest także, że swojej żonie M. M. przedstawił wystawioną na jego prośbę umowę o pracę, z której wynikało, że w spółce (...) zatrudniony jest w charakterze kierowcy. Wskazuje to na dostateczne rozeznanie tego oskarżonego zarówno co do roli prezesa – figuranta w wymienionej spółce, jak i dowodzi przebiegłości oraz zapobiegliwości w podejmowanych działaniach, co przeczy sugerowanemu przez obrońcę braku świadomości co do znaczenia wykonywanych czynów. Sąd Okręgowy całkowicie zasadnie uznał, że M. M. można przypisać winę w odniesieniu do czynów, które mu zarzucono.

Nie był trafny także kolejny zarzut obrońcy M. M., gdyż mimo niedoskonałości uzasadnienia wyroku sądu I instancji, wskazywane w apelacji okoliczności wynikały wprost z dowodów zebranych w toku postępowania. I tak sam M. M. wyjaśniał przed sądem (k. 7154-64), że pod koniec sierpnia 2006 r. poszedł z T. M. do baru, spotkał się tam z K. K. i wtedy właśnie uzgodniono, że będzie prezesem spółki. Wysokość szkody wynikała natomiast z dokumentacji bankowej i przedstawionej przez pokrzywdzoną spółkę oraz z zeznań świadków związanych z pokrzywdzonymi podmiotami. Z historii operacji na rachunku (...) spółki (...) (k. 81-86) wynika, że S. G. dokonał w okresie od 9 do 31 listopada 2006 r. wypłat na łączną kwotę 787.000 złotych, z zeznań reprezentantów (...) wynikało, że wszystkie te wypłaty były nienależne i powodowały szkodę w mieniu tej spółki, więc sąd uprawniony był do orzeczenia obowiązku naprawienia szkody w wysokości ujętej w wyroku, skoro pokrzywdzony złożył wniosek o naprawienie szkody ograniczony do takiej właśnie wysokości. Słusznie też Sąd Okręgowy nie przypisał nadmiernej wagi zeznaniom świadka żony M. M., która jako osoba najbliższa w stosunku do oskarżonego miała wyraźny interes w zeznawaniu na jego korzyść, a jej wypowiedzi pozostawały w opozycji do wskazanych już wyżej, wzajemnie zgodnych i przez to bardziej wiarygodnych dowodów dotyczących osoby tego oskarżonego.

Z przedstawionych już względów nie przychyłono się również do zarzutu obrońcy M. M. dotyczącego określenia obowiązku naprawienia szkody i nietrafnego poglądu, że powinien on być uzależniony od wysokości osiągniętej korzyści z przestępstwa, a nie od wysokości szkody wyrządzonej przestępstwem pokrzywdzonemu.

W apelacji obrońcy S. G. zasadnie podniesiono, że sąd I instancji nieprawidłowo powołał w wyroku przepis art. 60 § 6 pkt 1 k.k. stosując nadzwyczajne złagodzenie kary w stosunku do tego oskarżonego. W istocie w dacie orzekania obowiązywał już przepis art. 60 § 6 k.k. w postaci znowelizowanej ustawą z dnia 5 listopada 2009 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny, ustawy – Kodeks postępowania karnego, ustawy – Kodeks karny wykonawczy, ustawy – Kodeks karny skarbowy oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 206, poz. 1589), która weszła w życie z dniem 8 czerwca 2010 r. Od tego momentu przepis punktu 1) art. 60 § 6 k.k. określa jedynie zasady wymierzania kary przy nadzwyczajnym złagodzeniu kary za zbrodnię zagrożoną karą co najmniej 25 lat pozbawienia wolności, natomiast sposób nadzwyczajnego złagodzenia kary przy skazaniu za pozostałe zbrodnie określa norma zawarta w art. 60 § 6 pkt 2) k.k. i ten przepis powinien znaleźć zastosowanie w tym przypadku. Podobny błąd znalazł się w zaskarżonym wyroku

w punkcie, w którym stosowano nadzwyczajne złagodzenie kary w stosunku do J. P. za czyn z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 310 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. Ponieważ były to błędy dotyczące tylko powołania niewłaściwej podstawy prawnej w zakresie wymiaru kary, a nie zastosowania nieprawidłowych zasad orzekania kary, w obu przypadkach zmieniono zaskarżony wyrok zastępując w podstawie wymiaru kary przepis art. 60 § 6 pkt 1) k.k. przepisem art. 60 § 6 pkt 2) k.k.

Nie można było natomiast podzielić twierdzeń obrońcy S. G. zawartych w apelacji, o konieczności zastosowania art. 60 § 3 k.k. przy wymierzaniu kary za przestępstwa przypisane temu oskarżonemu. Przeciwnością się temu względy podobne do wskazanych w odniesieniu do osoby J. P.. W przypadku S. G. jeszcze bardziej wyraziście rysuje się niemożność uznania, że składając wyjaśnienia w rzeczywistości lub tylko w swoim przeświadczeniu ujawniał organom ścigania informacje o popełnionych przestępstwach i współdziałających przy nich osobach. Ten oskarżony ukrywał się najdłużej spośród wszystkich współsprawców przed organami ścigania, sprawa przeciwko niemu została wyłączona do odrębnego postępowania w toku śledztwa i poszukiwany był listem gończym, a zatrzymany został dopiero w dniu 31 marca 2008 r., podczas gdy w dniu 19 marca 2008 r. wpłynął do sądu akt oskarżenia przeciwko pozostałym współuczestnikom przestępczego procederu. W tym momencie materiał dowodowy zgromadzony w czasie śledztwa był kompletny i nie został w istotny sposób wzbogacony wyjaśnieniami S. G.. O tym, że dowody w sprawie zostały już skompletowane i nie ma czego ujawniać w rozumieniu art. 60 § 3 k.k. organom prowadzącym postępowanie karne S. G. doskonale wiedział. W swych pierwszych wyjaśnieniach złożonych po zatrzymaniu S. G. podawał ponadto okoliczności nie odpowiadające prawdzie, mające korzystnie wpływać na jego sytuację procesową, jak np. informacje, że w spółce (...) przeprowadzano zgodne z prawem transakcje finansowe. Ponadto przestępstwa przypisane temu oskarżonemu, poza oczywiście występkiem z art. 258 § 1 k.k., zakwalifikowane zostały z zastosowaniem art. 65 § 1 k.k., a zatem w myśl dyspozycji art. 57 § 1 k.k. nawet przy stwierdzeniu warunków, o których mowa w art. 60 § 3 k.k., zastosowanie nadzwyczajnego złagodzenia kary nie było obligatoryjne.

Również z powodów już wskazanych nie można było uwzględnić apelacji obrońcy S. G. w punkcie kwestionującym rozstrzygnięcie o obowiązku naprawienia szkody na rzecz spółki (...).

W środku odwoławczym tego samego obrońcy trafnie zwrócono uwagę na to, że w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku napisano, iż za czyn z punktu 43 wyroku wymierzono mu karę 20 lat i 6 miesięcy. Nie należy tego jednak oceniać jako sprzeczność wyroku z jego uzasadnieniem, jak tego chce skarżący, a jako oczywistą omyłkę pisarską, gdyż nie ulegało wątpliwości, że tylko przy sporządzaniu pisemnego uzasadnienia orzeczenia do jego tekstu wkradła się niepotrzebna cyfra „0”. Ponieważ błąd ten nie został skorygowany przez sąd I instancji, postanowieniem wydanym na rozprawie odwoławczej sprostowano tę oczywistą omyłkę pisarską, wobec czego apelacja w tym punkcie jest już bezprzedmiotowa.

Do pozostałych zarzutów apelacji obrońcy oskarżonego S. G. można odnieść się przywołując przedstawione już wcześniej rozważania dotyczące podobnych zarzutów ujętych w środkach odwoławczych pochodzących od innych obrońców. I tak za niewłaściwie podniesiony należy uznać zarzut dotyczący nieprawidłowości przy zastosowaniu nadzwyczajnego złagodzenia kary w odniesieniu do czynu z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 310 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., gdyż jego uwzględnienie musiałoby prowadzić do skutków niekorzystnych dla oskarżonego, przyjęta kwalifikacja prawna jest prawidłowa, a przyczyny zastosowania instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary przez sąd meriti są w pełni przejrzyste, natomiast uchybienia wymogom art. 424 k.p.k. w tym przypadku nie miały wpływu na treść wyroku i nie uniemożliwiają jego kontroli odwoławczej.

Chociaż czynniki wpływające na wysokość poszczególnych kar jednostkowych orzeczonych wobec S. G., a także zasady wymiaru kary łącznej nie zostały szczegółowo przeanalizowane w uzasadnieniu wyroku sądu I instancji, to podobnie jak w przypadku kar orzeczonych wobec pozostałych oskarżonych nie sposób stwierdzić, że orzeczone kary nie były adekwatne do stopnia społecznej szkodliwości każdego z czynów rozpatrywanych w tym postępowaniu. Znaczny stopień winy, wysokość szkody wyrządzonej i zamierzonej, działanie z chęci uzyskania korzyści majątkowych, znamiona strony przedmiotowej przestępstw, a wreszcie współdziałanie w ramach zorganizowanej grupy przestępczej były na tyle istotnymi okolicznościami obciążającymi przy wymiarze kar dla S. G., że nawet przy uwzględnieniu okoliczności łagodzących w postaci przyznania się do winy i złożenia wyczerpujących wyjaśnień, a także obecnej

sytuacji rodzinnej i życiowej tego oskarżonego, wymierzone kary za poszczególne przypisane mu przestępstwa, oscylujące przy dolnej granicy ustawowego zagrożenia karą, nie mogą być uznane za rażąco surowe lub nieadekwatne do wszystkich czynników, o których mowa w art. 53 k.k. Także kara łączna pozbawienia wolności, przy wymierzaniu której oparto się w głównej mierze na absorpcji, nie mogła być uznana za nadmiernie wygórowaną. Z tego powodu zarzuty obrońcy S. G. zmierzające do obniżenia kar orzeczonych przez sąd I instancji nie mogły zostać uwzględnione.

Zaskarżony wyrok oprócz wskazanej już zmiany błędnie powołanego przepisu art. 60 § 6 pkt 1) k.k. wymagał także wielu innych korekt w zakresie przepisów wskazanych jako podstawy wymiaru kar. Dokonane zmiany nie były postulowane w środkach odwoławczych, ale nie stanowiły modyfikacji orzeczenia na niekorzyść oskarżonych.

W podstawie prawnej każdego wyroku skazującego w sprawie karnej wyróżnia się tzw. podstawę skazania, tj. przepisy określające przestępstwo, którego popełnienie udowodniono oskarżonemu oraz tzw. podstawę wymiaru kary, czyli przepisy prawa wyznaczające granice, w których musi się mieścić kara wymierzana za przypisane przestępstwo. Jednocześnie zarówno w podstawie skazania, jak i wymiaru kary nie powinny być powoływane przepisy zbędne, tj. nie opisujące istoty przestępstwa, bądź nie znajdujące swego zastosowania do wymierzenia konkretnej kary w danym przypadku. W zaskarżonym wyroku wielokrotnie powołano w podstawach wymiaru poszczególnych kar przepisy, które w tych przypadkach nie znajdowały zastosowania, gdyż nie one wyznaczały granice wymiaru kary, w obrębie których mógł poruszać się sąd orzekający. Wystąpiło to w opisanych poniżej przypadkach.

Przy nadzwyczajnym złagodzeniu kar wymierzanych J. P. i S. G. za przestępstwa z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 310 § 1 k.k. i in. powołano w podstawie wymiaru kary przepisy art. 19 § 1 i 2 k.k. Jeśli stosuje się nadzwyczajne złagodzenie kary z tego m. in. względu, że przestępstwo popełniono w formie zjawiskowej pomocnictwa, a nie sprawstwa, wystarczające jest powołanie w podstawie wymiaru kary jedynie przepisu art. 19 § 2 k.k., gdyż on naprowadza na granice, w jakich powinna się mieścić konkretna kara w takim przypadku, tj. poniżej ustawowych granic przewidzianych za dane przestępstwo z części szczególnej k.k. Ten przepis stanowi wystarczającą podstawę do zastosowania nadzwyczajnego złagodzenia kary i nie powinno się już przy tym powoływać ogólnego przepisu art. 60 § 2 k.k., który znajduje swe zastosowanie tylko wtedy, gdy brak innej podstawy nadzwyczajnego złagodzenia (podobne stanowisko zajął Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 19 marca 2004 r., sygn. WA 68/03, OSNwSK 2004/1/622). Z tego względu zmieniono zaskarżony wyrok w punktach 10 i 46 także w ten sposób, że wyeliminowano z podstawy wymiaru kar przepisy art. 19 § 1 k.k. oraz art. 60 § 2 k.k.

W punktach 11, 24, 29, 32 i 44 zaskarżonego wyroku, dotyczących skazań oskarżonych J. P., D. S., T. M., M. M. i S. G. za przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i inne, w podstawie wymiaru kary powołane zostały przepisy zarówno art. 286 § 1 k.k., jak i art. 294 § 1 k.k. Było to błędne określenie podstawy wymiaru kary, gdyż wymienione przepisy przewidują odrębne, samodzielne granice wymiaru kary – art. 286 § 1 k.k. - w granicach od 6 miesięcy do 8 lat pozbawienia wolności, a art. 294 § 1 k.k. - od roku do 10 lat pozbawienia wolności. W sytuacji, gdy przestępstwo wyczerpuje znamiona opisane w art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. podstawa wymiaru kary z części szczególnej jest tylko jedna – ta, którą ujęto w art. 294 § 1 k.k. Dlatego zmieniono wyrok sądu I instancji w tych punktach, eliminując z podstawy wymiaru kary przepis art. 286 § 1 k.k.

Podobnie na wzajemnie wykluczające się, samodzielne podstawy wymiaru kar wskazano w punktach 12 i 45 zaskarżonego wyroku, przy skazaniach za przestępstwo z art. 299 § 5 w zw. z art. 299 § 1 k.k. W takich przypadkach granice wymiaru kary określa tylko i wyłącznie przepis art. 299 § 5 k.k. i z tego powodu wyeliminowano z rozstrzygnięć o karze zawartych w tych punktach błędnie powołany przepis art. 299 § 1 k.k.

Oprócz wymienionych zmian w zakresie podstaw wymiaru kary niezbędne okazało się dokonanie dalszych modyfikacji zaskarżonego wyroku nie objętych zarzutami odwoławczymi. Tym razem dotyczyło to zmiany niewłaściwej kwalifikacji prawnej czynów, do czego sąd odwoławczy był uprawniony i zobowiązany stosownie do przepisu art. 455 k.p.k.

Sąd Okręgowy w Katowicach prawidłowo ustalił, że oskarżeni D. S., M. M. i J. K. uczestniczyli w procederze polegającym na wystawianiu przez spółkę z o.o. (...) fikcyjnych faktur VAT, dokumentujących sprzedaż oleju napędowego przez tę spółkę firmom (...) Sp. z o.o. w T. oraz (...) C. K. w Ł.. Sprzedaż ta w rzeczywistości nie miała

miejsca, a faktury zostały wykorzystane przez firmy będące ich odbiorcami do rozliczeń podatkowych w ten sposób, że naliczony w tych fakturach podatek VAT został odliczony od wartości podatku należnego, jaki te firmy miały odprowadzić za dany miesiąc do właściwych Urzędów Skarbowych. Sąd I instancji w ślad za aktem oskarżenia przyjął, że te czyny wymienionych oskarżonych wyczerpują odpowiednio znamiona przestępstw: w odniesieniu do D. S. - z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.; co do M. M. - z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 271 § 1 i 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i co do J. K. - z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. Sąd uznał więc, że opisane działania oskarżonych wyczerpały znamiona przestępstw z kodeksu karnego, a nie odpowiednich typów przestępstw skarbowych. W uzasadnieniu zaskarżonego wyroku powołany został w tej kwestii pogląd wyrażony w postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 1 marca 2004 r. (sygn. V K 248/03, OSNKW 2004/5/51). W aktualnym stanie prawnym pogląd ten utracił już jednak aktualność i Sąd Najwyższy prezentuje obecnie jednolite i zupełnie odmienne stanowisko. Przekonująco uzasadnione i zasługujące na uwzględnienie zapatrywanie prawne przedstawione zostało w wyrokach Sądu Najwyższego z dnia 19 marca 2008 r. (sygn. II KK 37/07, OSP 2009/4/43), z dnia 12 sierpnia 2008 r. (sygn. V KK 76/08, LEX nr 449041) oraz z dnia 22 października 2009 r. (sygn. IV KK 433/08, OSNwSK 2009/1/2115). Wynika z niego, że po wejściu w życie ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz. U. Nr 54, poz. 535) także wystawca fikcyjnej faktury VAT, nie dokumentującej rzeczywistego zdarzenia gospodarczego, ma obowiązek uiszczenia wykazanego w tej fakturze podatku VAT i w związku z tym stanowisko, że wystawca takiej faktury nie popełnia przestępstwa skarbowego z art. 76 § 1 k.k.s. nie znajduje już oparcia w przepisach prawa. Jednocześnie podkreślano, że przepis art. 76 § 1 k.k.s. stanowi przepis szczególny w stosunku do ogólnego unormowania art. 286 § 1 k.k., podobnie jak art. 62 § 2 k.k.s. w stosunku do przepisu art. 271 § 1 lub 3 k.k. zwłaszcza, jeśli zachowanie wystawcy faktury godzi w obowiązek podatkowy (co akcentował Sąd Apelacyjny we Wrocławiu w wyrokach z dnia 3 września 2009 r., sygn. II AKa 105/09, KZS 2009/12/87 oraz z dnia 31 maja 2010 r., sygn. II AKa 103/10, OSAW 2011/1/209). Wskazaną najnowszą linię orzecznictwa akceptuje sąd odwoławczy orzekający w tej sprawie, stojąc na stanowisku, że wystawca fikcyjnej faktury VAT, nie znajdującej odzwierciedlenia w rzeczywistych operacjach gospodarczych i służącej następnie do rozliczenia obowiązków podatkowych w zakresie podatku od towaru i usług przez wystawcę lub odbiorcę tej faktury popełnia wyłącznie przestępstwo skarbowe, które w rozpatrywanym przypadku powinno być kwalifikowane z art. 76 § 1 k.k.s. i z art. 62 § 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. Jako przepisy szczególne wyłączają one zastosowanie kwalifikacji z art. 286 § 1 k.k. i z art. 271 § 1 lub 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. Nie może być przy tym brana pod uwagę reguła z art. 8 § 1 k.k.s. o odrębnym stosowaniu do tego samego czynu przepisów kodeksu karnego i kodeksu karnego skarbowego, gdyż unormowanie to dotyczy tzw. rzeczywistego zbiegu przepisów ustawy (takiego, o jakim mowa też w art. 11 § 2 k.k.), a nie tzw. zbiegu pozornego, czy też pomijalnego, gdy w istocie nie powinno się stosować dwóch lub więcej przepisów ustawy karnej, a tylko jeden – np. w sytuacji gdy stosuje się zasadę *lex specialis derogat legi generali*.

Z tego względu, nie zmieniając ustaleń faktycznych przeprowadzonych przez sąd I instancji uznano, że w zakresie czynu dotyczącego wystawiania fikcyjnych faktur VAT w spółce (...) oskarżeni dopuścili się przestępstw skarbowych: D. S. - z art. 9 § 1 k.k.s. w zw. z art. 62 § 2 k.k.s. i z art. 76 § 1 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 5 k.k.s. i w zw. z art. 7 § 1 k.k.s.; M. M. - z art. 62 § 2 k.k.s. i z art. 76 § 1 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 5 k.k.s. i w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. oraz w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. oraz J. K. - z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 62 § 2 k.k.s. i z art. 18 § 3 w zw. z art. 76 § 1 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 5 k.k.s. i w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. Kwalifikacja prawna wymienionych czynów jako przestępstw skarbowych jest dla sprawców względniejsza od przyjętej przez sąd I instancji, z uwagi na niższe dolne ustawowe zagrożenie karą przestępstw skarbowych w porównaniu z odpowiednimi przestępstwami z kodeksu karnego, krótsze okresy przedawnienia przestępstw skarbowych, czy korzystniejsze unormowanie dotyczące tzw. recydywy skarbowej, co skutkuje np. brakiem możliwości jej przyjęcia wobec J. K. i brakiem obostrzeń przy ewentualnym warunkowym przedterminowym zwolnieniu go z odbycia reszty kary pozbawienia wolności. Dokonano zatem zmiany zaskarżonego wyroku i w miejsce nieprawidłowej kwalifikacji prawnej czynów przypisanych D. S., M. M. i J. K. przyjęto wskazaną wyżej kwalifikację prawną ich zachowań jako przestępstw skarbowych.

Jednocześnie za te przestępstwa skarbowe wymierzono wymienionym oskarżonym nowe kary, jednakże w takim samym wymiarze, jaki orzeczony był przez sąd I instancji uznając, że brak jest podstaw do łagodniejszego

ukształtowania rozstrzygnięć o ukaraniu, natomiast ich zaostrzenie nie było możliwe z uwagi na kierunek apelacji. Przeciwno wymierzeniu kar łagodniejszych przemawiała znaczna społeczna szkodliwość czynów oskarżonych, przejawiająca się zwłaszcza w przyczynieniu się do uszczuplenia należności podatkowych w zakresie podatku od towarów i usług o znacznej wartości, a także znaczny stopień winy oskarżonych, działających umyślnie, z zamiarem bezpośrednim, motywowanych chęcią osiągnięcia dla siebie choćby niewielkiego zysku finansowego bez najmniejszego względu na rozmiar szkody, jaka może w ten sposób powstać dla Skarbu Państwa. O. na wymiary kar wpłynęło również wyczerpanie zachowaniem oskarżonych znamion dwóch przestępstw skarbowych oraz, poza J. K., wielokrotna powtarzalność zachowań przestępnych. Przy wymiarach kar łącznych wymierzonych D. S. i M. M. zastosowano w przeważającej mierze zasadę absorpcji ze względu na ścisły związek czasowy poszczególnych czynów, popełnionych w ramach działalności w tej samej grupie przestępczej. Zastosowaniu pełnej absorpcji sprzeciwiała się odmiennosc rodzajowa przestępstw oraz przestępstw skarbowych, za które wymierzono kary jednostkowe podlegające łączeniu zgodnie z art. 39 § 2 k.k.s.

Podzielono także zasadność rozstrzygnięcia o warunkowym zawieszeniu wykonania kary pozbawienia wolności w stosunku do M. M., który był osobą nie karaną wcześniej za przestępstwa, w tym również przestępstwa skarbowe, a ponadto działał pod przemożnym wpływem T. M.. Warunki osobiste i sytuacja rodzinna tego oskarżonego wskazują, że pomimo nie wykonania orzeczonej wobec niego kary pozbawienia wolności, nie popełni on w przyszłości przestępstwa, ani przestępstwa skarbowego. Takiej pozytywnej prognozy kryminologicznej nie dało się wysnuć w odniesieniu do D. S. i J. K., o czym była już mowa przy rozpatrywaniu zarzutów podniesionych w apelacjach ich obrońców.

Po dokonaniu tych licznych, opisanych modyfikacji, w pozostałym zakresie sąd apelacyjny utrzymał zaskarżony wyrok w mocy, zasądzając od Skarbu Państwa wynagrodzenie na rzecz obrońcy z urzędu J. P. za czynności podjęte na rzecz tego oskarżonego w postępowaniu odwoławczym, a nadto zwalniając oskarżonych od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze z uwagi na ich aktualnie niekorzystną sytuację finansową.